

200703870/1.

Datum uitspraak: 12 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de staatssecretaris van Justitie,
 - 2.
- appellanten,

tegen de uitspraak in zaak nr. 05/25997 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 mei 2007 in het geding tussen:

appellant sub 2,

en

appellant sub 1.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 mei 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het door (hierna: de vreemdeling) gemaakte bezwaar gegrond verklaard voor zover het betreft het niet tijdig beslissen op de aanvraag van 14 december 1998 om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen en de aanvraag afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 juni 2007, en de vreemdeling bij brief, eveneens bij de Raad van State binnengekomen op 5 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij onderscheiden brieven van 20 juni 2007 hebben de staatssecretaris en de vreemdeling een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 31 juli 2007 de aan het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van bepaalde gedeelten ervan.

Op 20 augustus 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij onderscheiden brieven van 22 augustus 2007 en 27 augustus 2007 hebben de staatssecretaris en de vreemdeling toestemming, als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de

rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de staatssecretaris

2.3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat onvoldoende kenbaar en draagkrachtig is gemotiveerd waarom zijn belangen dienen te prevaleren en waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. De staatssecretaris voert daartoe aan dat het in het besluit van 11 mei 2005 (hierna: het besluit) vervatte oordeel dat het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, juist is en afdoende is gemotiveerd.

2.3.1. In het besluit is – onder meer - overwogen dat de vreemdeling zelf heeft deelgenomen aan martelingen in de Abu Ghraib gevangenis en dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag in de weg staat aan verlening van een verblijfsvergunning asiel op één van de gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000.

Ten aanzien van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag is in het besluit overwogen dat de vreemdeling, gelet op zijn werkzaamheden voor het regime van Saddam Hoessein, aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de huidige situatie in Irak een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Dit betekent, aldus het besluit, dat in het geval van de vreemdeling een situatie is ontstaan waarin de vreemdeling niet in aanmerking komt voor toelating maar evenmin gebruik zal worden gemaakt van de bevoegdheid tot uitzetting naar zijn land van herkomst. Voorts heeft de minister in het besluit overwogen dat de vreemdeling geen melding heeft gemaakt van bijzondere omstandigheden op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat in zijn geval het onthouden van enige verblijfstitel zonder op voorzienbare termijn over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn. De vreemdeling heeft weliswaar aangevoerd dat hij de inburgeringscursus al achter de rug heeft en dat hij de opleiding geneeskunde in Nederland bijna heeft afgerond. De kenbare belangen van de vreemdeling wegen echter niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat een persoon ten aanzien van wie gronden aanwezig zijn om het bepaalde in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen, niet in het bezit zal worden gesteld van enige verblijfstitel. Gelet op de ernst van de onderhavige zaak geldt dit des te meer voor de vreemdeling, aldus het besluit.

2.3.2. De rechtbank heeft overwogen dat zij met de vreemdeling van oordeel is dat aldus onvoldoende kenbaar en draagkrachtig is gemotiveerd waarom de belangen van de staatssecretaris dienen te prevaleren, met name nu daarbij is voorbijgegaan aan de omstandigheid dat aan de echtgenote en

kinderen van de vreemdeling hier te lande een zelfstandige verblijfsvergunning asiel op de grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 is verleend en dat zij derhalve in de gelegenheid zijn gesteld hier een duurzaam bestaan op te bouwen.

2.3.3. Het staat primair aan de staatssecretaris ter beoordeling of zich bijzondere omstandigheden voordoen op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat het onthouden van enige verblijfstitel zonder op voorzienbare termijn over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn. De rechtbank dient dit oordeel met terughoudendheid te toetsen. Dat de vreemdeling, naar gesteld, de inburgeringscursus al achter de rug heeft en de opleiding geneeskunde in Nederland bijna heeft afgerond, heeft de minister niet als een bijzondere omstandigheid die tot disproportionaliteit leidt hoeven aanmerken. Dat geldt ook voor de omstandigheid dat aan de echtgenote en kinderen van de vreemdeling hier te lande een zelfstandige verblijfsvergunning asiel op de grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 is verleend, reeds omdat het niet verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling onverlet laat dat hij bij zijn gezin zal kunnen blijven. Wat betreft het beroep van de vreemdeling op artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder het recht op respect voor het privé-leven voor zover ook omvattend de mogelijkheid tot beroepsuitoefening, overweegt de Afdeling dat dit recht niet zo ver strekt dat op grond daarvan toelating verleend moet worden aan een vreemdeling op wie de staatssecretaris artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag heeft toegepast.

Het besluit is in het licht hiervan voldoende gemotiveerd.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep van de staatssecretaris is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

Aan de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover die na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven, komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbrekkelijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

Het beroep is mitsdien ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 mei 2007 in zaak nr. 05/25997;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

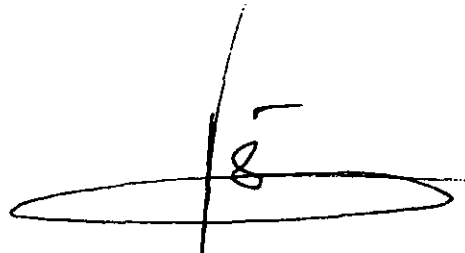
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 november 2007

210.

Verzonden: 12 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Op 28 januari 2002 is opnieuw beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op de aanvraag. Bij uitspraak van 4 juli 2002 is het beroep gegrond verklaard.

Op 25 februari 2002 en op 25 april 2002 heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken twee individuele ambtsberichten uitgebracht die betrekking hebben op betrokkene, beide met kenmerk DPV/AM-U020122.0378.

Betrokkene is op 17 juli 2002 gehoord door een ambtelijke commissie. Van dit gehoor is een verslag opgemaakt.

Bij beschikking van 1 augustus 2002 is het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een beslissing, gegrond verklaard en is het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond verklaard. Betrokkene is niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Op 22 augustus 2002 heeft betrokkene beroep ingediend tegen de beschikking van 1 augustus 2002.

Op 16 oktober 2002 heeft de minister van Buitenlandse Zaken na een verzoek daartoe dezerzijds in onderhavige zaak een aanvullend individueel ambtsbericht uitgebracht met kenmerk DPV/AM-U020122.0378/3.

Naar aanleiding van hetgeen op 12 september 2003 ter zitting van de rechtbank 's-Gravenhage uit de getuigenverklaring van dr. Talib Mislal naar voren is gekomen, heeft de rechtbank een vijftal vragen gesteld ter voorlegging aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Bij brief van 14 oktober 2003 is aan de minister van Buitenlandse Zaken naar aanleiding van deze vragen verzocht nader onderzoek in te stellen. Op 19 januari 2004 heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken te kennen gegeven momenteel geen onderzoek te kunnen doen in Irak.

Op 26 januari 2004 is betrokkene in kennis gesteld van de intrekking van de beschikking van 1 augustus 2002.

Op 28 januari 2004 is betrokkene per brief in kennis gesteld van het feit dat hij, met ingang van 14 december 2001 en geldig tot 14 december 2006 in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van tijdverloop in de asielprocedure.

Op 26 januari 2004 heeft betrokkene zijn beroep van 22 augustus 2002 ingetrokken.

Op 4 februari 2004 heeft betrokkene vervolgens beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op zijn bezwaarschrift van 4 augustus 2000.

Op 25 juni 2004 heeft de minister van Buitenlandse Zaken in onderhavige zaak een aanvullend individueel ambtsbericht uitgebracht, onder kenmerk: DPV/AM-U020122.0378/5.

Op 5 januari 2005 en op 25 februari 2005 is betrokkene door een ambtelijke commissie in de gelegenheid gesteld zijn bezwaarschrift van 4 augustus 2004 te doen toelichten. Van deze hoorzittingen zijn verslagen opgemaakt, welke aan de beschikking worden gehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de Rechtbank 's-Gravenhage het beroep van 4 februari 2004 gegrond verklaard.

Op 19 april 2005 is wederom beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op het bezwaarschrift van 4 augustus 2000.

De inhoud van het dossier is bij de besluitvorming betrokken.

Allereerst wordt overwogen dat het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet nemen van een tijdige beslissing, gegrond is, daar niet binnen de daarvoor gestelde termijn een beslissing is genomen.

Ten aanzien van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt het volgende overwogen.

Artikel 30 van de Vreemdelingenwet

Er is niet gebleken dat één van de situaties in de zin van artikel 30 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag moet worden afgewezen, zich heeft voorgedaan. De aanvraag van betrokkene is daarom met toepassing van de artikelen 29 en 31 van de Vreemdelingenwet inhoudelijk beoordeeld.

Artikel 31 eerste lid van de Vreemdelingenwet

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt een aanvraag afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een grond voor verlening vormen.

Gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid

Ingevolge artikel 31, tweede lid, onder k, van de Vreemdelingenwet wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge C1/5.13.3 juncto B1/2.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire wordt de aanvraag afgewezen op grond van het gegeven dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, indien ten aanzien van de vreemdeling ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals dit verdrag is gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967.

Aanleiding artikel 1F-onderzoek

Betrokkene heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel onder meer het volgende aangevoerd.

Betrokkene was van november 1986 tot november 1987 dienstplichtig militair. Hij had de rang van soldaat en werd na de basisopleiding gestuurd naar Medische Eenheid 84 in Tslad. Betrokkene moest daar dienstplichtigen medisch behandelen. In juni 1987 werd de eenheid opgeheven, waarna betrokkene terugkeerde naar de Militaire Medische school in Bagdad. Betrokkene werd ondergebracht bij de Medische eenheid 67 in de gemeente

Van november 1987 tot november 1991 werd betrokkene in het kader van alternatieve dienstplicht geplaatst als arts bij de Mukhabarat, op de onderafdeling

Polikliniek van de afdeling Medische Dienst van de directie Administratie en Dienstverlening. Taken van de onderafdeling externe Poliklinieken waren onder meer het onderzoeken en behandelen van gedetineerden en politieke vluchtelingen van de Mukhabarat. Betrokkene was algemeen arts. Van november 1991 tot november 1992 werkte betrokkene als anesthesist bij het ziekenhuis.

Vervolgens werkte betrokkene van november 1992 tot maart 1996 als anesthesist in het Ziekenhuis voor sociaal-maatschappelijke heropvoeding. Dit ziekenhuis viel onder het Ministerie van Gezondheid. Betrokkene diende de gevangenen en de personeelsleden van de Abu Graib-gevangenis te behandelen.

Van oktober 1994 tot oktober 1995 had betrokkene studieverlof. In november 1995 diende hij als reservist in het leger. Van maart 1996 tot 7 november 1998 werkte betrokkene als anesthesist in het ziekenhuis. Dit was een ziekenhuis voor burgers. Betrokkene heeft in november 1998 Irak verlaten.

Bovenstaande verklaringen van betrokkene zijn slechts ten dele geloofwaardig bevonden. Hiertoe wordt overwogen dat uit de verschillende individuele ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken die op betrokkene betrekking hebben, is gebleken dat betrokkene slechts ten dele heeft verklaard over de door hem bekleedde functies en de inhoud daarvan.

Gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht met naar aanleiding van bovenstaande omstandigheden ingestelde onderzoek naar de toepasselijkheid van het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (Vv), heeft opgeleverd dat betrokkene in verband moet worden gebracht met marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtigde detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen.

Deze conclusie is -kort gesteld- als volgt tot stand gekomen.

De verklaringen die betrokkene tijdens het nader gehoor van 22 maart 1999 heeft afgelegd, hebben de aanleiding gevormd voor het onderzoek in het kader van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Op 20 januari 2000 is betrokkene aanvullend gehoord. Vervolgens is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken een onderzoek naar betrokkene ingesteld. De resultaten van dit onderzoek zijn neergelegd in de individuele ambtsberichten (verder: IAB'S) van 25 februari 2002, 25 april 2002, 16 oktober 2002 en 25 juni 2004, allen met kenmerk DPV/AM-U0201220378. Inzage in de onderliggende stukken van deze ambtsberichten, zoals bedoeld in de uitspraken van de Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken van de Arrondissementsrechtbank Den Haag, van 16 april 1998, heeft plaatsgevonden en heeft geleid tot de conclusie dat de individuele ambtsberichten qua inhoud en qua procedure zorgvuldig tot stand zijn gekomen en inhoudelijk inzichtelijk zijn.

Uit bovengenoemde ambtsberichten is onder meer het volgende gebleken.

Betrokkene is gedurende de periode 1992 - 1994 als arts werkzaam geweest in het . Betrokkene was voorts senior officier binnen de Hij had de rang van kolonel en was werkzaam binnen de vierde sectie. De vierde sectie was belast met spionage-activiteiten binnen de gemeenten (IAB van 25 juni 2004).

Om tot de te kunnen toetreden, dient men zijn/haar loyaliteit op afdoende wijze te hebben bewezen. Betrokkenheid bij schendingen van de mensenrechten is hierbij zeer aannemelijk. De heeft, voor wat zijn activiteiten binnen detentiecentra betreft, met name tot taak om, met alle hem ter beschikking staande middelen, informatie uit gedetineerden los te krijgen. Hierbij werkt men nauw samen met de algemene In samenhang hiermee zij vermeld dat de Speciale Rapporteur van de VN-Mensenrechtencommissie in 1994 in zijn rapport (VN-documentnr. E/CN.4/1994/58 d.d. 25 februari 1994; paragraaf 42) opmerkt: "A variety of armed forces of the military and security services have been cited in reports and testimonies as being responsible for arbitrary arrest and detention in Iraq. However, the overwhelming majority of allegations refer tot the forces of and (IAB van 25 februari 2002).

Bij ondervragingen zouden de genoemde diensten gebruik maken van de meest uiteenlopende methoden. Hieronder moeten ook chemische middelen worden begrepen die toegediend worden door artsen en die onder meer leiden tot psychoses. Eveneens is bekend dat artsen van de algemene inlichtingendienst gedetineerden als medisch proefpersoon gebruiken. Eind jaren tachtig/begin jaren negentig zou genoemde dienst onder meer chemische en biologische wapens op gedetineerden hebben uitgetest (IAB van 25 februari 2002).

Betrokkene is tevens gedurende de periode 1994 -1998 als arts werkzaam geweest binnen de penitentiare inrichting te betrokkene was binnen de penitentiare inrichting onder andere belast met leeftijdsonderzoek van minderjarigen. Dit onderzoek verrichtte betrokkene zelfstandig. Volgens de Iraakse wet mochten minderjarigen niet ter dood worden veroordeeld. In het geval van een politiek misdrijf -waarvan in Saddam's Irak al snel sprake kon zijn- werden minderjarigen alvorens het vonnis werd uitgesproken, aan een leeftijdsonderzoek onderworpen. Niet de identiteitspapieren, maar het medisch onderzoek gaf de doorslag. Het kwam regelmatig voor dat artsen de verdachte meerderjarig verklaarden, tengevolge waarvan het doodvonnis kon worden uitgesproken. Dit terwijl de verdachte in werkelijkheid minderjarig was. Hierdoor zijn grote aantallen minderjarigen ter dood gebracht in de (IAB van 25 juni 2004 en onderliggende stukken van het IAB van 25 juni 2004).

Betrokkene was een persoonlijk vertrouweling van een stamgenoot. was in de jaren negentig hoofd van het ziekenhuis (Health Centre) te Hij stond onder de gedetineerden bekend als een van de meest kwaadaardige beulen. Onder leiding van zijn honderden gevangenen in gemarteld. Uit het onderzoek is gebleken dat de heer ook aan martelingen heeft deelgenomen (IAB van 25 juni 2004).

Betrokkene was in zijn hoedanigheid als officier van de inlichtingendienst, ook 'undercover' actief in de penitentiare inrichting. In deze hoedanigheid liet hij zich regelmatig kortstondig opsluiten waarbij hij zich voordeed als gevangene. Dit om zojuist gearriveerde gevangenen te kunnen uithoren over hun verleden (IAB van 25 juni 2004).

De tijdens het onderzoek geraadpleegde bronnen wensen te onderstrepen dat artsen in de penitentiare inrichting niet ten dienste stonden van de gevangenen. Integendeel, zij stonden in dienst van de autoriteiten en hadden, in

samenwerking met de overige gevangenismedewerkers, tot doel het repressieve karakter van de penitentiaire inrichting in stand te houden. In het algemeen waren gevangenen verstoken van medische hulp. Indien noodzakelijk geacht, werden artsen ingezet bij martelingen (IAB van 25 juni 2004).

Indien gedetineerden bijvoorbeeld dreigen te bezwijken onder de mishandelingen zullen artsen, indien noodzakelijk en/of mogelijk, middelen toedienen waardoor de gedetineerde opnieuw ondervraagd kan worden. Als een gedetineerde door de mishandelingen overlijdt, kan eventueel besloten worden de arts een verklaring van overlijden te laten opstellen. De juiste doodsoorzaak wordt hierbij niet vermeld. Meestal wordt een dergelijke verklaring echter niet opgesteld en 'verdwijnt' de gedetineerde eenvoudigweg (IAB van 25 februari 2002).

Binnen het Iraakse gevangeniswezen zal men zich overigens niet om het welzijn van de gedetineerden bekommeren. De leefomstandigheden in deze gevangenissen zijn veelal zeer slecht. Het verlenen van medische zorg vindt slechts zeer beperkt plaats. Het is ongeloofwaardig dat een in de de gevangenis werkzame arts/anaesthesist nimmer in persoon zou hebben waargenomen dat gedetineerden in genoemde gevangenis (op grote schaal) werden mishandeld en/of dat deze arts/anaesthesist hier nimmer bij betrokken is geweest. De Speciale Rapporteur van de VN-Mensenrechtencommissie vermeldt in 1993 in zijn rapport over de mensenrechtensituatie in Irak (VN-document nr. E/CN.4/1993/45 d.d. 19 februari 1993; paragraaf 53) ondermeer: "Other cases of torture reported to have occurred in 1992 concern persons who were in detention in prison." De Speciale Rapporteur vermeldt voorts in 1994 in zijn rapportage (VN-document nr. E/CN.4/1994/58 d.d. 25 februari 1994; paragraaf 34): "On the basis of the information received throughout the past years, it appears that hardly anybody kept in an Iraqi detention centre escapes subjection to physical or psychological abuse often amounting to torture" (IAB van 25 februari 2002).

Betrokkene is voorts senior lid geweest van de In 1998, ten tijde van zijn definitieve vertrek uit Irak, vervulde hij de senior rang van in de hoofdstedelijke wijk. Een divisie was beperkt van ledental en had in een bepaalde regio veelal een specifieke taakstelling, bijvoorbeeld het bedrijven van propaganda, het werven van nieuwe leden, het verzamelen van informatie over vermeend anti-regeringsgezinde personen of het assisteren van de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het CPA-besluit van 15 mei 2003 (Order 1. 'De-Baathification Of Iraqi Society') heeft betrekking op ieder Baathlid met de rang van of hoger. Dergelijke Baathleden maakten volgens CPA deel uit van het institutionele kader van het repressieve Iraakse overheidsapparaat en mogen geen overheidsfuncties meer bekleden (IAB van 25 juni 2004).

Verdragskader – artikel 1F en definitie van begrippen

Ingevolge het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, zijn de bepalingen van dat verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Het Charter of the International Military Tribunal (het zogenaamde Neurenberg-Handvest) van 1945, geeft algemene definities van de in artikel 1F Vv, aanhef en onder a genoemde categorieën van misdrijven. Naar dit Handvest wordt in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status (Genève 1992) verwezen als instrument in de zin van artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag.

De meest recente algemene definities van de begrippen oorlogsmisdrijf en misdrijf tegen de menselijkheid, voor zover vallend binnen de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof te Den Haag, zijn opgenomen in het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (Trb. jrg. 2000, nr. 120). Het Statuut is door Nederland op 17 juli 2001 geratificeerd. Artikel 8 definieert oorlogsmisdrijven waarover het rechtsmacht heeft als 'grave breaches of the Geneva Conventions of 1949 (2 (a)), other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law (2 (b)), in the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 (2 (c)), and other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law (2 (e))'. Voorts verstaat het Rome Statute of the International Criminal Court van 1998 onder misdrijven tegen de menselijkheid waarover het internationaal straffhof rechtsmacht heeft, de in artikel 7 genoemde handelingen 'when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack'.

Artikel 1F, aanhef en onder a - misdrijven tegen de menselijkheid

Zoals eerder overwogen wordt betrokkene in verband gebracht met marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtigde detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen.

Het absolute karakter van het verbod op foltering blijkt uit het bestaan van aparte verdragsbepalingen waarin de partijen bij deze verdragen worden verplicht om de daders van foltering te berechten of uit te leveren. Niet alleen spreekt hieruit duidelijk de wereldwijde opvatting dat foltering als een buitengewoon ernstig misdrijf moet worden beschouwd, in het hieronder besproken Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 19 december 1966 (verder: IVBPR) is bepaald dat er geen enkele omstandigheid bestaat waaronder foltering is toegestaan en dat er evenmin enige omstandigheid is die kan dienen als rechtvaardiging voor foltering (artikel 4, eerste en tweede lid van het IVBPR). Foltering wordt bovendien zonder enig voorbehoud als verboden handeling aangemerkt in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (artikel 5).

Artikel 7 van het IVBPR bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit verbod van foltering heeft een absoluut karakter; artikel 4 van het IVBPR geeft aan dat zelfs bij een algemene noodtoestand, die een bedreiging vormt voor het bestaan van het volk, foltering niet is toegestaan.

Betrokkene wordt onder meer in verband gebracht met marteling en het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze gedragingen zijn aan te merken als foltering en wrede, onmenselijke en vernederende bestraffing in de hierboven genoemde zin. Derhalve wordt geconcludeerd dat deze gedragingen als zodanig schending en inhouden van artikel 7 van het IVBPR.

Artikel 6 van het IVBPR bepaalt dat eenieder het recht heeft op leven, dat dit recht wettelijk wordt beschermd en dat niemand naar willekeur van het leven mag worden beroofd. Het vijfde lid van artikel 6 van het IVBPR stelt dat de doodstraf niet mag worden opgelegd voor misdrijven die zijn begaan door personen beneden de leeftijd van achttien jaar.

Betrokkene wordt onder meer in verband gebracht met buitengerechtelijke executie en met het ter dood veroordelen van minderjarigen. Deze gedragingen maken inbreuk op het hier omschreven recht op leven en de wijze waarop dit dient te worden gerespecteerd. Derhalve wordt geconcludeerd dat deze gedragingen als zodanig een schending inhouden van artikel 6 van het IVBPR.

Artikel 14 van het IVBPR stelt dat eenieder recht heeft op een eerlijk proces. Betrokkene wordt in verband gebracht met buitengerechtelijke detentie. Deze gedraging maakt inbreuk op het recht op een eerlijk proces en de wijze waarop dit dient te worden gerespecteerd. Derhalve wordt geconcludeerd dat deze gedraging als zodanig een schending inhoudt van artikel 14 van het IVBPR.

Om te kunnen spreken van een misdrijf tegen de menselijkheid is vereist dat de betreffende handeling deel uitmaakt van een beleid van vervolging of discriminatie, dat is gericht tegen de burgerbevolking en wordt uitgevoerd op grootschalige en/ of systematische wijze. De misdrijven waarmee betrokkene in verband wordt gebracht constitueren een misdrijf tegen de menselijkheid indien deze behandelingen onderdeel vormen van een reeks handelingen met dezelfde politieke, raciale, religieuze of culturele motieven.

Om mensenrechtenschendingen aan te kunnen merken als misdrijven tegen de menselijkheid is niet vereist dat deze schendingen zijn begaan in de context van een gewapend conflict. Daartoe wordt gewezen op artikel 1, aanhef en onder b, van de op 26 november 1968 vastgestelde Convention of the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes against Humanity. Nadien is deze opvatting bestendigd, getuige het in 1986 door de gezaghebbende International Law Commission (ILC) uitgebrachte Fourth Report on the Draft Code of Crimes against the Peace and Security of Mankind (UN Document A/CN.4/398), waarin verschillende handelingen als misdrijf tegen de menselijkheid worden gekwalificeerd die geen enkel verband houden met een (toestand van) gewapend conflict.

De Speciaal Rapporteur van de ILC bevestigt dat "Today, crimes against humanity can be committed not only within the context of an armed conflict, but also independently of any conflict." In paragraaf 35 van The Exclusion Clauses heeft de UNHCR, onder verwijzing naar genoemde Conventie van 26 november 1968 en genoemde Draft Code van de ILC, onderschreven dat misdrijven tegen de menselijkheid ook kunnen worden gepleegd in vredetijd of in een "non-war context".

De Conventie van 26 november 1968 wordt voorts genoemd in annex VI van het Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status under the 1951

Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugeers (Handbook) van de UNHCR, welke annex een lijst met "international instruments relating to the article 1F (a) on the Convention" bevat.

Ten aanzien van de mensenrechtensituatie in Irak wordt het volgende overwogen.

Uit de algemene ambtsberichten van het ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Irak die in de loop der jaren zijn uitgegeven, blijkt voortdurend dat de strekking van de nationale wet- en regelgeving in Irak in veel gevallen volledig indruist tegen de mensenrechtenbepalingen. In de praktijk worden bovendien eigen en internationale rechtsvoorschriften inzake de bescherming van de mensenrechten veelvuldig en op grove wijze geschonden. In onder meer de rapporten van de Speciale Rapporteur van de Verenigde Naties wordt in de loop der jaren eveneens voortdurend overduidelijk aangegeven dat het regime in Bagdad de mensenrechten ernstig en op grote schaal schendt.

Verdwijningen, willekeurige arrestaties geheime detenties, oneerlijke processen, executies, moorden, foltering, mishandeling, deportaties en wrede, vernederende en onmenselijke straffen komen zeer frequent voor. Een geringe verdenking kan al aanleiding zijn voor arrestatie en detentie. Ook vele andere vormen van schending van mensenrechten zijn stelselmatig aan de orde. Uit het bovenstaande blijkt dat in Irak mensenrechtenschendingen wijdverbreid en systematisch plaatsvinden.

Derhalve wordt geconcludeerd dat de hiervoor omschreven schendingen van artikel 6, 7 en 14 van het IVbPK moeten worden aangemerkt als het begaan van misdrijven tegen de menselijkheid.

Uit het voorgaande komt naar voren dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aangemerkt moeten worden als één of meerdere misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1F, aanhef en onder b – absolute niet-politieke misdrijven

Uit de voorgaande overwegingen komt naar voren dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht zijn aan te merken als misdrijven tegen de menselijkheid.

Kenmerkend voor deze categorie van misdrijven is dat zij een overschrijding van een norm van dwingend internationaal recht inhouden terwijl deze norm onder geen enkele omstandigheid een afwijking toelaat. Het betreft een schending van de minimumstandaard die altijd moet worden gerespecteerd.

Hiervoor is overwogen dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht, te weten marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detentie, buitengerechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen, moeten worden aangemerkt als misdrijven tegen de menselijkheid. Kenmerken van deze categorie van misdrijven zijn de ongekennde wreedheid ervan, de hiermee samenhangende verregaande leedtoevoeging aan de (talrijke) slachtoffers en het wijdverbreide en systematische karakter ervan. Het voorgaande brengt met zich mee dat dergelijke misdrijven nimmer kunnen worden aangemerkt als politieke misdrijven.

Her voorgaande leidt tot de conclusie dat de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht als absolute niet-politieke misdrijven moeten worden gezien en dat deze derhalve als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag moeten worden aangemerkt.

Artikel 1F, aanhef en onder c – handelingen in strijd met de beginselen en doelstellingen van de VN

De doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties worden opgesomd in artikel 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties van 26 juni 1945 (Trb. 1987, 113).

De gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht zijn, zoals hiervoor reeds werd overwogen, aan te merken als het begaan van misdrijven tegen de menselijkheid. Dergelijke misdrijven zijn onverenigbaar met de in het Handvest genoemde beginselen en doelstellingen en daarom zonder meer aan te merken als handelingen die hiertegen indruisen. Derhalve wordt geconcludeerd dat deze gedragingen zijn aan te merken als handelingen in de zin van het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder c, van het Vluchtelingenverdrag.

Bewijslast en –maatstaf: personal and knowing participation test

Teneinde te kunnen bepalen of betrokkene individueel voor de bovenomschreven handelingen verantwoordelijk dient te worden gehouden, is bevestigd of ten aanzien van hem moet worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven en of de vreemdeling op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen. Onder persoonlijke deelname wordt hier niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van de misdrijven, maar ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven. Hiervan is sprake als zonder het handelen of nalaten van de vreemdeling de misdrijven niet zouden zijn gepleegd of dat het aanzienlijk moeilijker zou zijn geweest genoemde misdrijven te plegen.

Bewijslast en –maatstaf: positie en kennisniveau betrokkene (doelstellingen en beginselen VN)

Voor zover de gedragingen waarmee betrokkene in verband wordt gebracht aangemerkt moeten worden als handelingen in strijd met de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties, zal, indien ten aanzien van deze gedragingen knowing en personal participation wordt vastgesteld, worden onderzocht of betrokkene wist of had moeten weten dat een of meerdere van de bovenstaande gedragingen indruisen tegen de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties. In dit kader is bevestigd of betrokkene kennis had of had behoren te hebben van de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Personal participation

Indien één van de volgende situaties zich voordoet is er sprake van personal participation (zie ook C1/5.13.3.3.1 Vc):

1. indien betrokkene behoorde tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan ik op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heb geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen, tenzij de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering;

2. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat betrokkene het misdrijf als bedoeld in artikel 1F persoonlijk heeft gepleegd;
3. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F onder verantwoordelijkheid van betrokkene als meerdere is gepleegd; of
4. indien uit verklaringen van betrokkene of uit ontvangen informatie blijkt dat het misdrijf als bedoeld in artikel 1F door betrokkene direct is gefaciliteerd, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage dient te worden verstaan dat de bijdrage een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van een misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van betrokkene had vervuld dan wel indien betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

Ad 2

Uit het IAB van 25 juni 2004 is onder meer het volgende gebleken.

Betrokkene was een persoonlijk vertrouweling van
 een stamgenoot. was in de jaren negentig hoofd van
 het ziekenhuis (Health Centre) te Hij stond onder de gedetineerden
 bekend als een van de meest kwaadaardige beulen. Onder leiding van
 zijn honderden gevangenen in gemarteld. Uit het onderzoek is
 gebleken dat de heer betrokkene, ook
 aan martelingen heeft deelgenomen.

Uit het bovenstaande blijkt derhalve dat betrokkene persoonlijk martelingen heeft gepleegd.

Ad 4

Uit de verschillende IAB's die op betrokkene betrekking hebben, alsmede uit het algemeen ambtsbericht inzake Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten van 12 december 2003 (DPV/AM799704), komt voorts onder meer het volgende naar voren.

Betrokkene was gedurende de periode 1992 - 1994 als arts werkzaam in het
 Dergelijke functies werden slechts bekleed door personen die
 als buitengewoon loyaal ten opzichte van Saddam Hoessein en de regerende
 bekend stonden en behoorden tot een select gezelschap van
 Soennitische-Arabische families danwel stammen. De oorspronkelijk uit de
 provincie / afkomstige familie (stam) waartoe betrokkene
 behoort, stond bekend als zijnde buitengewoon loyaal ten op zichte van Saddam
 Hoessein.

Betrokkene was voorts senior officier binnen de
 Hij had de rang van kolonel en was werkzaam binnen de vierde sectie.
 De vierde sectie was belast met spionage-activiteiten binnen de gemeenten (IAB van
 25 juni 2004).

Om tot de te kunnen toetreden, dient men zijn/haar loyaliteit op
 afdoende wijze te hebben bewezen. Betrokkenheid bij schendingen van de
 mensenrechten is hier zeer aannemelijk. De heeft, voor
 wat zijn activiteiten binnen detentiecentra betreft, met name tot taak om, met alle
 hem ter beschikking staande middelen, informatie uit gedetineerden los te krijgen.
 Hierbij werkt men nauw samen met de

In samenhang hiermee zij vermeld dat de Speciale Rapporteur van de VN-Mensenrechtencommissie in 1994 in zijn rapport (VN-documentnr. E/CN.4/1994/58 d.d. 25 februari 1994; paragraaf 42) opmerkt: "A variety of armed forces of the military and security services have been cited in reports and testimonies as being responsible for arbitrary arrest and detention in Iraq. However, the overwhelming majority of allegations refer tot the and
" (IAB van 25 februari 2002).

Bij ondervragingen zouden de genoemde diensten gebruik maken van de meest uiteenlopende methoden. Hieronder moeten ook chemische middelen worden begrepen die toegediend worden door artsen en die onder meer leiden tot psychoses. Eveneens is bekend dat artsen van de algemene Inlichtingendienst gedetineerden als medisch proefpersoon gebruiken. Eindjaren tachtig/begin jaren negentig zou genoemde dienst onder meer chemische en biologische wapens op gedetineerden hebben uitgetest (IAB van 25 februari 2002).

Het centrale doel van de Algemene Inlichtingendienst, de Militaire Inlichtingendienst, de Speciale Veiligheidsdienst, de Algemene Veiligheidsdienst en de Militaire Veiligheidsdienst was het absoluut veilig stellen van de macht van Saddam Hoessein, de regerende Baath-partij, de economische belangen van het bewind en de bewindslieden, de regionale positie van Irak en de Iraakse belangen in het buitenland. Daartoe gebruikte men een veelvoud aan terreurmiddelen, waaronder spionage, chantage, verkrachting, marteling en executie en, meer algemeen, het zaaien van angst onder de bevolking. Terreur was één van de steunpilaren van het bewind. Volgens schattingen hebben tienduizenden Iraakse burgers in de Iraakse gevangenis het leven verloren. Dit veelal na marteling of door zogenaamde 'prison cleansing operations' (algemeen ambtsbericht, 12 december 2003, DPV-AM 799704).

Naast gewelddadige repressie was het scheppen van een klimaat van angst een essentieel doel van de verschillende inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Het is in Irak algemeen bekend dat de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten op systematische wijze geweld, waaronder marteling, toepasten en zonder achterlating van enig spoor burgers konden laten verdwijnen en dit ook op grote schaal deden. De Iraakse autoriteiten hebben deze handelwijze tot het midden van de negentiger jaren ook tamelijk openlijk verkondigd, onder meer door het in omloop brengen van video's van martelingen. Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de onderscheiden inlichtingen- en veiligheidsdiensten – ook als hij/zij een lage rang had – onwetend was van de aard van de activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten (algemeen ambtsbericht, 12 december 2003, DPV-AM 799704).

Medewerkers van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten – en met name de hoofden van de diensten – stonden in Irak buiten de wet. De bevoegdheden van de hoofden van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten waren in beginsel onbeperkt. Men kon elke handeling die men wenselijk achtte ondernemen, indien daarmee de staatsveiligheid bewaakt zou worden. Hierbij moet ook gedacht worden aan (opdracht geven tot) marteling en/of (buitengerechtelijke) executie van vermeende tegenstanders van het regime. Het bewijs dat iemand daadwerkelijk een concrete tegenstander van het regime was, hoefde geenszins geleverd te worden. Naar verluidt zouden officieren vanaf de rang van kolonel (*aqeed*) pas over concrete beslissingsbevoegdheid hebben beschikt. Lagere officiersrangen zouden vooral een uitvoerend karakter hebben gehad (algemeen ambtsbericht, 12 december 2003, DPV-AM 799704).

Uit de onderliggende stukken van het IAB van 25 februari 2002 blijkt dat het niet aannemelijk kan worden geacht dat betrokkene in 1991 uit eigen vrije wil ontslag heeft genomen bij de Is men eenmaal ingelijfd bij deze dienst, dan is dat levenslang. Slechts onder zeer specifieke omstandigheden (bijvoorbeeld een ernstige ziekte) kan men voortijdig ontslag nemen bij de

Na een dergelijke vrijwillige ontslagneming zal men niet meer in een sensitieve omgeving -zoals een gevangenis- te werk worden gesteld. In het geval van betrokkene moet worden aangenomen dat hij ook na 1991 nog voor de werkzaamheden heeft verricht (onderliggende stukken van het IAB van 25 februari 2002).

Betrokkene is gedurende de periode 1994 -1998 als arts werkzaam geweest binnen de penitentiaire inrichting Betrokkene was binnen de penitentiaire inrichting onder andere belast was met leeftijdsonderzoek van minderjarigen. Dit onderzoek verrichtte betrokkene zelfstandig. Volgens de Iraakse wet mochten minderjarigen niet ter dood worden veroordeeld. In het geval van een politiek misdrijf -waarvan in Saddam's Irak al snel sprake kon zijn- werden minderjarigen alvorens het vonnis werd uitgesproken, aan een leeftijdsonderzoek onderworpen. Niet de identiteitspapieren, maar het medisch onderzoek gaf de doorslag. Het kwam regelmatig voor dat artsen de verdachte meerderjarig verklaarden, tengevolge waarvan het doodvonnis kon worden uitgesproken. Dit terwijl de verdachte in werkelijkheid minderjarig was. Hierdoor zijn grote aantallen minderjarigen ter dood gebracht in de (IAB van 25 juni 2004 en onderliggende stukken van het IAB van 25 juni 2004).

Betrokkene was in zijn hoedanigheid als officier van de ook 'undercover' actief in de penitentiaire inrichting In deze hoedanigheid liet hij zich regelmatig kortstondig opsluiten waarbij hij zich voordeed als gevangene. Dit om zojuist gearriveerde gevangenen te kunnen uithoren over hun verleden (IAB van 25 juni 2004).

De tijdens het onderzoek geraadpleegde bronnen wensen te onderstrepen dat artsen in de penitentiaire inrichting niet ten dienste stonden van de gevangenen. Integendeel, zij stonden in dienst van de autoriteiten en hadden, in samenwerking met de overige gevangenismedewerkers, tot doel het repressieve karakter van de penitentiaire inrichting in stand te houden. In het algemeen waren gevangenen verstoken van medische hulp. Indien noodzakelijk geacht, werden artsen ingezet bij martelingen (IAB van 25 juni 2004).

Indien gedetineerden bijvoorbeeld dreigen te bezwijken onder de mishandelingen zullen artsen, indien noodzakelijk en/of mogelijk, middelen toedienen waardoor de gedetineerde opnieuw ondervraagd kan worden. Als een gedetineerde door de mishandelingen overlijdt, kan eventueel besloten worden de arts een verklaring van overlijden te laten opstellen. De juiste doodsoorzaak wordt hierbij niet vermeld. Meestal wordt een dergelijke verklaring echter niet opgesteld en 'verdwijnt' de gedetineerde eenvoudigweg (IAB van 25 februari 2002).

Binnen het Iraakse gevangeniswezen zal men zich overigens niet om het welzijn van de gedetineerden bekommeren. De leefomstandigheden in deze gevangeniissen zijn veelal zeer slecht. Het verlenen van medische zorg vindt slechts zeer beperkt plaats. Het is ongeloofwaardig dat een in de de -gevangenis werkzame arts/anaesthesist nimmer in persoon zou hebben waargenomen dat gedetineerden

In genoemde gevangenis (op grote schaal) werden mishandeld en/of dat deze arts/anaesthesist hier nimmer bij betrokken is geweest. De Speciale Rapporteur van de VN-Mensenrechtencommissie vermeldt in 1993 in zijn rapport over de mensenrechtensituatie in Irak (VN-document nr. E/CN.4/1993/45 d.d. 19 februari 1993; paragraaf 53) ondermeer: "Other cases of torture reported to have occurred in 1992 concern persons who were in detention in prison." De Speciale Rapporteur vermeldt voorts in 1994 in zijn rapportage (VN-document nr. E/CN.4/1994/58 d.d. 25 februari 1994; paragraaf 34): "On the basis of the information received throughout the past years, it appears that hardly anybody kept in an Iraqi detention centre escapes subjection to physical or psychological abuse often amounting to torture" (IAB van 25 februari 2002).

In de -gevangenis vinden sinds het begin van de negentiger jaren regelmatig zogenaamde 'schoonmaakacties' plaats. Honderden gevangenen worden dan binnen enkele dagen, zonder gerechtelijk bevel, geëxecuteerd. Dit om meer celruimte vrij te kunnen maken. De Speciale Rapporteur van de VN-Mensenrechtencommissie vermeldt in zijn rapport in 1994 (VN-document E/CN.4/1994/58 d.d. 25 februari 1994; paragraaf 21) onder meer het volgende: "Several sources have reported on the mass execution of prisoners in detention centres such as and in central Iraq." Human Rights Watch vermeldt in haar jaarverslag over het jaar 2000: 'Numerous executions of political prisoners as well as those convicted for criminal offences were apparently carried out as part of the government's "prison cleansing" campaign involving several prisons, including and (IAB van 25 februari 2002).

Betrokkene is voorts senior lid geweest van de In 1998, ten tijde van zijn definitieve vertrek uit Irak, vervulde hij de senior rang van in de hoofdstedelijke wijk Een divisie was beperkt van ledental en had in een bepaalde regio veelal een specifieke taakstelling, bijvoorbeeld het bedrijven van propaganda, het werven van nieuwe leden, het verzamelen van informatie over vermeend anti-regeringsgezinde personen of het assisteren van de veiligheids- en inlichtingendiensten. Het CPA-besluit van 15 mei 2003 (Order 1. 'De-Baathification of Iraqi Society') heeft betrekking op ieder Baathlid met de rang van of hoger. Dergelijke Baathleden maakten volgens CPA deel uit van het institutionele kader van het repressieve haakse overheidsapparaat en mogen geen overheidsfuncties meer bekleden (IAB van 25 juni 2004).

Gelet op bovenstaande spionage- en undercoveractiviteiten van betrokkene, alsmede op zijn genoemde werkzaamheden als arts binnen de -gevangenis, moet geconcludeerd worden dat hij verschillende misdrijven, begaan door de heeft gefaciliteerd. Zoals hierboven reeds is gesteld heeft de immers -met het doel de macht van Saddam Hoessein absoluut veilig te stellen- systematisch en op grote schaal gebruik gemaakt van geweld, waaronder marteling, buitengerechtelijke detentie, buitengerechtelijke executie, verkrachting, het toedienen van chemische middelen aan gevangenen, het gebruiken van gedetineerden als medisch proefpersoon en het testen van chemische en biologische wapens op gevangenen.

Overwogen wordt dat betrokkene door het bespioneren van personen en het uithoren van gevangenen binnen de -gevangenis- waarbij moet worden aangenomen dat hij informatie over deze personen ook heeft doorgespeeld aan de , de omstandigheden geschapen waaronder de de genoemde misdrijven heeft kunnen plegen.

Overwogen wordt voorts dat betrokkene, door het meerderjarig verklaren van minderjarige politieke gevangenen binnen de gevangenis en door het toedienen van middelen aan gevangenen die dreigden te bezwijken zodat zij opnieuw ondervraagd konden worden, omstandigheden heeft geschapen waardoor minderjarigen buitengerechtelijk konden worden geëxecuteerd en waardoor gedetineerden in de gevangenis gemarteld konden worden.

Geconcludeerd wordt dat betrokkene marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen heeft gefaciliteerd.

Geconcludeerd wordt dat betrokkene door in wezenlijke mate bij te dragen aan het mogelijk maken van de misdrijven geacht wordt daadwerkelijk hieraan te hebben deelgenomen. In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de -zaak (7 mei 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer vast is komen te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslavië-tribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688).

Voorgaande overwegingen leiden tot de conclusie dat betrokkene, door een wezenlijke bijdrage te leveren aan de gepleegde misdrijven, hier mede verantwoordelijk voor moet worden gehouden en dus als mededader dient te worden beschouwd.

Ad 2 en 4

Bij de oordeelvorming is het onderstaande meegenomen.

Betrokkene heeft ontkend dat hij op enige manier in verband moet worden gebracht met bovengenoemde misdrijven.

Betrokkene voert aan dat de individuele ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken onjuist zijn en onderling tegenstrijdig.

Betrokkene heeft voorts de volledige inhoud van het IAB van 25 juni 2004 ontkend; hij heeft ontkend in de periode 1992-1994 als arts werkzaam te zijn geweest in het Ook heeft betrokkene ontkend dat hij aangemerkt moet zijn als loyaal, gelet op deze functie en gelet op zijn functie binnen de Betrokkene heeft ontkend senior lid van de te zijn geweest en ten tijde van zijn vertrek uit Irak in 1998 de rang van divistelid te hebben bekleed. Betrokkene heeft ontkend dat hij senior officier is geweest binnen de en dat hij in de rang van kolonel werkzaam was binnen de vierde sectie, welke was belast met spionage-activiteiten binnen de gemeenten. Betrokkene heeft voorts ontkend dat hij binnen de penitentiaire inrichting leeftijdsonderzoeken heeft gedaan. Deze leeftijdsonderzoeken bestonden volgens hem daar helemaal niet. Bovendien was volgens betrokkene de gevangenis

alleen voor meerderjarigen. Betrokkene heeft ontkend een persoonlijke vertrouweling te zijn geweest van [redacted] welke in de jaren negentig hoofd van het ziekenhuis te [redacted] was en onder gedetineerden bekend stond als een van de meest kwaadaardige beulen. Betrokkene heeft voorts ontkend dat hij zelf ooit aan martelingen heeft deelgenomen. Betrokkene heeft ontkend dat hij in zijn hoedanigheid van officier van de [redacted] ook "undercover" actief was in de penitentiaire inrichting [redacted]. Hij heeft ontkend dat hij zich regelmatig kortstondig liet opsluiten waarbij hij zich voordeed als gevangene teneinde zojuist gearriveerde gevangenen te kunnen uithoren over hun verleden.

Overwogen wordt dat de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State zich in haar uitspraak van 12 november 2003, 200304459/1/V2, op het standpunt heeft gesteld dat een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij de besluitvorming op asielaanvragen uitgaan van de juistheid van die informatie, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid ervan. Dit is niet anders, wanneer het gaat om de vraag of er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de betrokken vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Betrokkene is er niet in geslaagd om de inhoud van de ambtsberichten middels objectieve en verifieerbare bronnen te weerleggen. Betrokkene heeft immers op de essentiële punten van de IAB's geen objectieve en verifieerbare informatie aangedragen die andere conclusies dan die van de IAB's rechtvaardigen. Er bestaat dezerzijds derhalve geen reden om niet van de juistheid van de IAB's uit te blijven gaan.

Betrokkene heeft weliswaar een verklaring overgelegd van de heer [redacted] die van 1982 tot 1992 in de [redacted] gevangenis gedetineerd heeft gezeten. De heer [redacted] stelt dat in de [redacted] gevangenis niet wordt gemarteld. Mensen die in het ziekenhuis van de [redacted] gevangenis werken, krijgen volgens hem niet te maken met mensen die zijn gemarteld.

Allereerst wordt overwogen dat bovenstaande getuigenverklaring niet kan worden aangemerkt als een objectieve bron. Daarbij wordt ten overvloede nog overwogen dat bovenstaande verklaringen van deze getuige evident in tegenstrijd zijn met het gestelde in de verschillende IAB's. Deze getuigenverklaring leidt in de onderhavige zaak derhalve niet tot een ander oordeel.

Voorts is op 12 september 2003 ter zitting bij de rechtbank 's-Gravenhage de heer [redacted] door betrokkene als getuige opgeroepen en gehoord. Deze getuige kent betrokkene sinds 1979 en heeft een vriendschappelijk band met hem. Getuige is eveneens arts. Hij heeft verklaard dat artsen bij de [redacted] te werk werden gesteld zonder dat zij deel uitmaakten van deze organisatie. Getuige heeft verklaard dat iemand ofwel op basis van alfabetische volgorde, ofwel op basis van loyaliteit werd gekozen om als arts te werken bij de [redacted].

Ook hier wordt overwogen dat deze getuigenverklaring niet kan worden aangemerkt als een objectieve bron. Daarbij wordt ten overvloede nog overwogen dat de algemene informatie dat artsen bij de te werk konden worden gesteld zonder dat zij deel uitmaakten van deze organisatie, in het onderhavige geval niet langer relevant is, daar reeds uit het IAB van 25 juni 2004 is gebleken dat betrokkene wel deel uitmaakte van de te weten in de rang van kolonel. Gelet op deze omstandigheid is ook de stelling van de getuige dat iemand werd gekozen om als arts bij de te werken op alfabetische volgorde dan wel op grond van loyaliteit, niet langer van belang. Uit het IAB van 25 februari 2002 is immers reeds gebleken dat men zijn loyaliteit op afdoende wijze moet hebben bewezen, alvorens men kon toetreden tot de Gelet op dit alles leidt deze getuigenverklaring in de onderhavige zaak niet tot een ander oordeel.

Betrokkene heeft aangevoerd dat er in het IAB van 25 juni 2004 wordt gerefereerd aan een soennitische familie dan wel stam, waardoor duidelijk is dat dit IAB over iemand anders dan betrokkene gaat. Betrokkene is immers sji'itisch. Overwogen wordt dat uit verschillende bronnen bekend is dat de stam overwegend soennitisch, maar gedeeltelijk sji'itisch is. Verwezen wordt naar het artikel *"Minorities and the State in the Arab World"* van Ofra Bengio and Gabriel Ben Dor (eds.), Lynne Rienner Publishers, Inc, 1999, te vinden op Eveneens wordt verwezen naar een artikel van Judith S. Yaphe, senior research professor voor het Midden Oosten aan het Institute of National Strategic Studies, Nationale Defence University, Washington DC, te vinden op Hetgeen betrokkene op dit punt aanvoert, leidt derhalve niet tot een ander oordeel.

Betrokkene heeft aangevoerd nooit lid te zijn geweest van de maar daar slechts als dienstplichtige gedetacheerd te zijn geweest. Daar deze verklaring in tegenstrijd is met de informatie van het IAB van 25 juni 2004, kan aan deze verklaring geen geloof worden gehecht.

Betrokkene heeft verklaard dat hij binnen de is gedegradeerd van tot en dat hij vervolgens uit de is ontslagen. Daar deze verklaring in tegenstrijd is met de informatie van het IAB van 25 juni 2004, welke stelt dat betrokkene tot zijn vertrek uit Irak de rang van (divisielid) heeft vervuld, kan aan deze verklaring geen geloof worden gehecht en kan deze verklaring niet leiden tot een ander oordeel.

Betrokkene heeft verklaard dat hij opdrachten van de partij om gewapend bewakingstaken uit te voeren, om auto's en mensen te controleren, om huizen van dienstweigeraars te onderzoeken en om oren van dienstweigeraars en deserteurs te amputeren, heeft geweigerd. Deze verklaringen worden niet geloofwaardig bevonden en kunnen niet leiden tot een ander oordeel. Uit het IAB van 25 februari 2002 blijkt immers dat men zich in Irak niet zonder verregaande risico's aan opdrachten van de kan onttrekken. Men dient zijn/haar loyaliteit jegens het bewind op concrete wijze te hebben bewezen, (vgl. algemeen ambtsbericht Centraal-Irak van 9 april 2001, subparagraaf 2.2.2.) Binnen de Iraakse Baath-partij bestaat een systeem van rangen dat zich laat vergelijken met een strikt hiërarchisch militair stelsel. Bevorderingen zijn vooral afhankelijk van opleiding, duur van het lidmaatschap en bovenal politieke loyaliteit. Weigert men opdrachten van de Baath-partij uit te voeren of poogt men zich hieraan te onttrekken, dan zal men als een staatsvijandig persoon worden aangemerkt. Een langdurige detentie, met bijgaande martelingen, en zelfs de doodstraf, al dan niet door tussenkomst van een rechter, ligt dan in de lijn der

verwachting. Indien men volwaardig lid van de Baath-partij is, dan dient men elke opdracht als een onvoorwaardelijk bevel te beschouwen en deze op te volgen. Afvalligheid aan de Baath-partij door partijleden zal zeer waarschijnlijk met de dood worden bestraft. Het is overigens niet eenvoudig in Irak volwaardig lid te worden van de Baath-partij.

Geconcludeerd wordt dat al het bovenstaande, hetgeen bij de oordeelvorming is meegenomen, niet kan leiden tot een andere conclusie dan het verwoordde onder "ad 2" en "ad 4".

Conclusie

Gezien het bovenstaande is ten aanzien van marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen personal participation van betrokkene vastgesteld. Derhalve wordt betrokkene individueel voor deze misdrijven verantwoordelijk gehouden. Om te kunnen beoordelen of vanwege deze misdrijven op betrokkene artikel 1F van toepassing is, moet worden vastgesteld of ten aanzien van deze misdrijven ook sprake is van knowing participation van betrokkene.

Knowing participation

Indien één van de volgende situaties zich voordoet is er sprake van knowing participation (zie ook C1/5.13.3.3.1 Vc):

1. indien betrokkene werkzaam was voor een organisatie waarvan ik op basis van informatie van de Minister van Buitenlandse Zaken of andere hiertoe geëigende instanties heb geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie en die een verblijfsvergunning aanvragen in Nederland in de regel artikel 1F zal worden tegengeworpen;
2. indien betrokkene werkzaam was voor een onderdeel van een regerings- of overheidsorgaan, bijvoorbeeld voor een onderdeel van het leger, de veiligheidsdienst of de politie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F heeft gepleegd in de periode dat betrokkene daar werkzaam was; of
3. indien betrokkene heeft deelgenomen aan handelingen waarvan hij wist of had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F, zonder dat hij deel uitmaakte van een orgaan of organisatie als bedoeld onder 1 en 2.

Ad 2

Zoals hiervoor is geconcludeerd wordt betrokkene met de volgende misdrijven in verband gebracht die zich in de betreffende periode voor hebben gedaan: marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detentie, buitenrechtelijke executie dood veroordelen van minderjarigen.

Hierboven is reeds overwogen dat betrokkene zelf in persoon aan martelingen heeft deelgenomen.

Voorts is hierboven reeds opgemerkt dat het in Irak algemeen bekend was dat de Iraakse Inlichtingen- en veiligheidsdiensten op systematische wijze geweld, waaronder marteling, toepasten en zonder achterlating van enig spoor burgers konden laten verdwijnen en dit ook op grote schaal deden. De Iraakse autoriteiten hebben deze handelwijze tot het midden van de negentiger jaren ook tamelijk

openlijk verkondigd, onder meer door het in omloop brengen van video's van martelingen.

Ook is hierboven reeds overwogen dat het niet aannemelijk is dat een betaalde medewerker van de onderscheiden inlichtingen- en veiligheidsdiensten – ook als hij/zij een lage rang had – onwetend was van de aard van de activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

Gelet op het feit dat betrokkene zelf heeft deelgenomen aan martelingen in de gevangenis, gelet op het feit dat de gewelddadige werkwijze van de algemeen bekend was in Irak en gelet op het feit dat betrokkene zelf kolonel binnen de is geweest, is geenszins geloofwaardig dat betrokkene geen weet gehad zou hebben van de begane misdrijven.

Betrokkene is er niet in geslaagd aan te tonen dat hij niets geweten heeft van het misdadige karakter van de Mukhabarat en de regering van Saddam Hoessein. Er is derhalve geen sprake van een opmerkelijke uitzondering. Bij de oordeelvorming is het onderstaande meegewogen.

Betrokkene heeft verklaard dat hij pas in 1991 er achter kwam dat het regime van Saddam Hoessein en de Mukhabarat tegenstanders mishandelden en executeerden en dat hij om deze reden na 1991 niet meer voor de wilde werken. Allereerst wordt overwogen dat uit vele rapportages, waaronder de *Country Reports on Human Rights Practices* van de Department of State van februari 1991, februari 1990, februari 1989, februari 1988 en februari 1986 blijkt dat het regime van Saddam en de inlichtingendiensten ook in de jaren voor 1991 op grote schaal en systematisch geweld gebruikten tegen tegenstanders van het regime. Uit het algemeen ambtsbericht in zake Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten van december 2003 blijkt voorts dat het in Irak algemeen bekend was dat de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten op systematische wijze geweld, waaronder marteling, toepasten en zonder achterlating van enig spoor burgers konden laten verdwijnen en dit ook op grote schaal deden. De Iraakse autoriteiten hebben deze handelwijze tot het midden van de negentiger jaren ook tamelijk openlijk verkondigd, onder meer door het in omloop brengen van video's van martelingen. Uit het *World Report* van Human Rights Watch van 1990 blijkt voorts dat reeds destijds in Irak algemeen bekend was dat geen enkele kritiek op het bewind van Saddam was toegestaan, en dat de vrees voor de Mukhabarat ook destijds al dusdanig was dat westerse rapporteurs in Bagdad niemand bereid vonden om commentaar te geven op het beleid van de president. Het is, gelet op dit alles, niet geloofwaardig dat betrokkene pas na 1991 wist dat het regime van Saddam Hoessein en de Mukhabarat op grote schaal en systematisch geweld gebruikten tegen tegenstanders van het regime. Voorts is onder "personal participation" reeds overwogen dat niet geloofwaardig is dat betrokkene na 1991 geen werkzaamheden meer voor de algemene inlichtingendienst zou hebben verricht. Bovenstaande verklaringen van betrokkene worden derhalve niet geloofwaardig bevonden en leiden niet tot een ander oordeel.

Betrokkene heeft verklaard dat hij in de gevangenis nooit gedetineerden heeft gezien die waren gemarteld. Gelet op het feit dat betrokkene zelf aan martelingen binnen de gevangenis heeft deelgenomen en gelet op het overige wat onder "personal participation" aangaande de gevangenis is overwogen, kan aan deze verklaring van betrokkene geen geloof worden gehecht.

Gelet op al het bovenstaande wordt geconcludeerd dat betrokkene weet had dat door de Mukhabarat en door het overheidsapparaat van Saddam Hoessein misdrijven werden begaan.

Knowing participation test – kennis van wijdverbreide of stelselmatige aanval op burgerbevolking

Betrokkene wordt zoals hiervoor is overwogen in verband gebracht met marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechterlijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen. Hierboven is al geconcludeerd dat deze misdrijven onderdeel uitmaakten van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking.

Op de vraag of betrokkene ervan op de hoogte is geweest dat deze misdrijven onderdeel waren van een wijdverbreide of stelselmatige aanval welke tegen de burgerbevolking was gericht, is het volgende van belang.

Hierboven is reeds opgemerkt dat uit het algemeen ambtsbericht in zake Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten van december 2003 blijkt dat het in Irak algemeen bekend was dat de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten op systematische wijze geweld, waaronder marteling, toepasten en zonder achterlating van enig spoor burgers konden laten verdwijnen en dit ook op grote schaal deden. De Iraakse autoriteiten hebben deze handelwijze tot het midden van de negentiger jaren ook tamelijk openlijk verkondigd, onder meer door het in omloop brengen van video's van martelingen.

Gelet hierop is het niet geloofwaardig dat betrokkene, ook gezien het hierboven overwogene over de inhoud van zijn werkzaamheden en de contacten die uit hij hoofde daarvan heeft onderhouden, geen weet zou hebben van de omstandigheid dat de misdrijven waarmee hij in verband moet worden gebracht, deel uitmaakten van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking.

Conclusie

Gezien het bovenstaande is ten aanzien van marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechterlijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen ook knowing participation van betrokkene vastgesteld. Eveneens is knowing participation vastgesteld ten aanzien van een wijdverbreide of stelselmatige aanval op burgerbevolking.

Artikel 1F, aanhef en onder a - conclusie

Betrokkene is gezien hetgeen hiervoor is overwogen persoonlijk verantwoordelijk voor marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechterlijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen. Derhalve is op betrokkene het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing.

Artikel 1F, aanhef en onder b - conclusie

Betrokkene is gezien hetgeen hiervoor is overwogen voorts verantwoordelijk voor marteling, het onderwerpen van personen aan wrede, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechterlijke detentie, buitenrechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen. Hiervoor is al

geconcludeerd dat deze misdrijven moeten worden aangemerkt als absolute niet-politieke misdrijven. Derhalve is op betrokkene het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag van toepassing zonder dat verder behoeft te worden ingegaan op mogelijke politieke motieven van betrokkene.

Artikel 1F, aanhef en onder c - conclusie

Zoals eerder is overwogen draagt betrokkene verantwoordelijkheid voor één of meerdere misdrijven die in strijd zijn met de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties.

Aan betrokkene wordt echter toegegeven dat zijn functie binnen de overheid niet dusdanig is geweest dat hij zonder meer verantwoordelijk kan worden gehouden voor het naleven van de beginselen en doelstellingen van de VN. Evenmin is gebleken dat betrokkene uit hoofde van zijn persoonlijk ontwikkelingsniveau kennis hiervan had of had behoren te hebben. Ten aanzien van hem kan dan ook niet worden geconcludeerd dat hij verantwoordelijk kan worden gehouden voor het gegeven dat de misdrijven waarvoor hij verantwoordelijk is indruisen tegen de beginselen en doelstellingen van de VN. Derhalve is het bepaalde in artikel 1F, aanhef en onder c, niet op betrokkene van toepassing.

Ongegrondverklaring van het bezwaar

Voorgaande overwegingen leiden tot de conclusie dat het handelen van betrokkene valt onder artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en dat betrokkene verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen. Dit betekent dat de genoemde verdragsbepaling op betrokkene van toepassing is.

De toepasselijkheid van artikel 1F leidt tot het oordeel dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Voorts leidt het ertoe dat betrokkene geen aanspraak kan maken op de bescherming die de overige artikelen van het Vluchtelingenverdrag bieden, en daarmee dat betrokkene niet kan worden aangemerkt als verdragsvluchteling. Derhalve is niet aannemelijk geworden dat er rechtsgrond bestaat voor de verlening aan betrokkene van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 eerste lid, onder a, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge het bepaalde in artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit kan, indien artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag in de weg staat aan het verlenen van een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid onder a van de Vreemdelingenwet, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning worden verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (artikel 3 EVRM), dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft, gelet op zijn werkzaamheden voor het regime van Saddam Hoessein, aannemelijk gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat juist hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de huidige situatie in Irak een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling.

Betrokkene komt echter niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning als het voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000. Op grond van artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit 2000 wordt aan betrokkene geen verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet

2000. De reden hiervoor is gelegen in het feit dat op betrokkene het bepaalde van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is. In het belang van de Nederlandse Staat wordt geen verblijfsvergunning verleend aan personen die zich schuldig hebben gemaakt aan misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Dat en waarom aan deze personen geen verblijfsvergunning wordt verleend, blijkt onder meer bij de totstandkoming van het huidige stelsel van de meeromvattende beschikking kennende Vreemdelingenwet. Geconcludeerd is dat het uitgangspunt dat Nederland geen vluchthaven wordt voor personen die zich schuldig hebben gemaakt aan de ernstige misdrijven zoals omschreven in artikel 1(F), alleen in de praktijk overeind kan blijven door vast te houden aan de beleidsregel dat aan deze personen geen verblijfsvergunning wordt verleend (zie de nota naar aanleiding van het verslag, TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 127).

Dit betekent dat in het geval van betrokkene een situatie is ontstaan waarin betrokkene niet in aanmerking komt voor toelating maar evenmin gebruik zal worden gemaakt van de bevoegdheid tot uitzetting naar zijn land van herkomst. In dit kader wordt nog het volgende opgemerkt.

Betrokkene heeft tegen de achtergrond van de huidige ontwikkelingen in Irak niet aannemelijk gemaakt dat in zijn geval artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag zich *duurzaam* verzet tegen terugkeer naar het land van herkomst. Dit betekent dat het voornemen tot uitzetting blijft bestaan, doch niet geëffectueerd zal worden zolang bij terugkeer nog sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag.

Opgemerkt zij voorts dat geen aanleiding bestaat om betrokkene het bepaalde in artikel 30 of het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, van de Vreemdelingenwet 2000 tegen te werpen. Redengevend hiervoor is dat het dossier van betrokkene geen aanknopingspunten biedt voor (nader onderzoek naar) het oordeel dat betrokkene in een derde land heeft verbleven dan wel kan gaan verblijven.

Betrokkene verkeert aldus in de omstandigheid dat hij enerzijds niet tot Nederland zal worden toegelaten en anderzijds hij niet zal worden uitgezet. Betrokkene maakt hierbij, behoudens het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 geen aanspraak op toekenning van verstrekkingen, voorzieningen en uitkeringen. Het onthouden van een verblijfsvergunning aan betrokkene onder deze omstandigheden is niet als disproportioneel aan te merken.

Hierbij is het volgende van belang. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de Minister tot het oordeel zou moeten komen dat in zijn geval het onthouden van enige verblijfstitel zonder op voorzienbare termijn over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn. Daarbij wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft weliswaar aangevoerd dat hij de inburgeringscursus al achter de rug heeft en dat hij de opleiding geneeskunde Nederland bijna heeft afgerond. De kenbare belangen van betrokkene wegen echter niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat een persoon ten aanzien van wie gronden aanwezig zijn om het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen, niet in het bezit zal worden gesteld van enig verblijfstitel. Gelet op de ernst van onderhavige zaak geldt dit a fortiori voor betrokkene.

Derhalve komt betrokkene niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 alsmede op grond van één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000.

Het voorgaande leidt tot de beschikking dat de aanvraag van betrokkene om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt afgewezen.

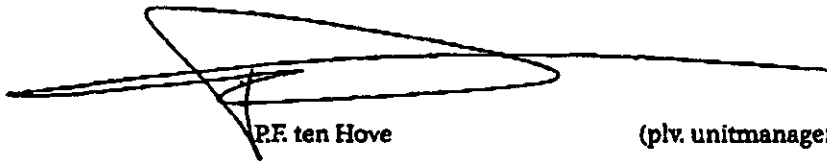
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar gegrond te verklaren voor wat betreft het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag van betrokkene;
2. het bezwaar voor het overige ongegrond te verklaren.

Schiphol, **11 MEI 2005**

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens de Minister,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze,

P.F. ten Hove

(plv. unitmanager/senior medewerker)

Tegen het besluit het bezwaarschrift, gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

11 MEI 2007

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 05/25997

V.nr.:

inzake: , geboren op , van Iraakse
nationaliteit, wonende te eiser,
gemachtigden: mrs. A.M. van Eik en M.B.J. Strooij, advocaten te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 14 december 1998 heeft eiser een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling, welke thans is aan te merken als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 4 augustus 2000 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Op 18 september 2000 heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaarschrift. Bij uitspraak van 25 oktober 2001 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, het beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit vernietigd en bepaald dat verweerder, hetzij eiser binnen vier weken na verzending van de uitspraak doet horen en binnen zes weken na het horen een besluit op bezwaar neemt, hetzij binnen zes weken een besluit in primo neemt. Op 28 januari 2002 heeft eiser wederom beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het bezwaarschrift. Bij uitspraak van 4 juli 2002 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, het beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit vernietigd en bepaald dat verweerder binnen vier weken na verzending van de uitspraak een besluit op het bezwaar neemt, met oplegging van een dwangsom van € 115,- voor elke dag dat de genoemde termijn wordt overschreden.

2. Bij besluit van 1 augustus 2002 heeft verweerder het bezwaarschrift van eiser van 4 augustus 2000, voor zover gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit, gegrond verklaard en, voor zover gericht tegen de afwijzing van een verblijfsvergunning, ongegrond verklaard. Voorts heeft verweerder in datzelfde besluit ambtshalve besloten om eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier wegens tijdsverloop in de asielpcedure.

3. Bij beroepschrift van 22 augustus 2002 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het onderzoek ter zitting op 12 september 2003 is geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen nadere vragen van de rechtbank te beantwoorden. Op 26 januari 2004 heeft verweerder medegedeeld dat het besluit van 1 augustus 2002 is ingetrokken, waarna eiser zijn beroep heeft ingetrokken.

4. Bij besluit van 28 januari 2004 is aan eiser een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier verleend onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure", met ingang van 14 december 2001 en geldig tot 14 december 2006.

5. Op 4 februari 2004 heeft eiser wederom beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift van 4 augustus 2000. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 2 maart 2005 is dit beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijkgestelde niet tijdig nemen van een besluit op bezwaar vernietigd en is bepaald dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak op het bezwaar dient te beslissen. Op 19 april 2005 is wederom beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 2 juni 2006 is het beroep gegrond verklaard en het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit vernietigd.

6. Bij besluit van 11 mei 2005 heeft verweerder het bezwaar gegrond verklaard voor wat betreft het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag en voor het overige ongegrond verklaard.

7. Bij beroepschrift van 7 juni 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 15 juli 2005 en aangevuld bij brieven van 31 januari 2006 en 27 oktober 2006. Op 26 juli 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 27 oktober 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

8. Het onderzoek ter zitting van de meervoudige kamer heeft plaatsgevonden op 9 november 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigden. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens waren ter zitting aanwezig J. Matti, tolk in de Arabische taal, en A.M. Baker, een door eiser meegebrachte deskundige.

9. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. PROCEDURE INGEVOLGE ARTIKEL 8:29 VAN DE AWB

1. Verweerder heeft aanleiding gezien om een nader onderzoek in te stellen naar de achtergronden van eisers relaas en heeft meerdere malen vragen aan de Minister van Buitenlandse Zaken voorgelegd. Op 25 februari 2002, 25 april 2002, 16 oktober 2002 en op 25 juni 2004 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken individuele ambtsberichten uitgebracht, alle met kenmerk DPC/AM-U020122.0378.

2. Op verzoek van de rechtbank heeft de Minister van BuiZa bij brief van 7 november 2005 de onderliggende stukken van bovengenoemde ambtsberichten aan de rechtbank verzonden. De Minister van BuiZa heeft met een beroep op artikel 8:29, eerste lid, van de Awb medegedeeld dat de kennisneming van bepaalde gedeelten in deze stukken tot de rechtbank beperkt dient te blijven, vanwege de bescherming van bronnen en de bij het onderzoek gebruikte methoden en technieken. De rechtbank, in andere samenstelling, heeft bij beslissing van 16 mei 2006, verzonden op diezelfde datum, besloten dat deze beperking van de kennisneming gerechtvaardigd is te achten.

3. De rechtbank heeft partijen bij brief van 14 oktober 2005 verzocht om zo spoedig mogelijk kenbaar te maken of de rechtbank toestemming wordt verleend om mede op grondslag van de onderliggende stukken van de ambtsberichten uitspraak te doen. De gemachtigde van verweerder heeft bij brief van 4 november 2005 de gevraagde toestemming verleend. De gemachtigde van eiser heeft bij brief van 21 november 2005 medegedeeld de gevraagde toestemming te verlenen.

III. DOOR EISER OVERGELEGDE STUKKEN

Eiser heeft ter onderbouwing van zijn beroep - onder meer - de volgende stukken overgelegd:

- Een getuigenverklaring van 22 september 2003 met betrekking tot de omstandigheden in de

- gevangenis van [redacted], thans lid van de Union of Political Prisoners in Iraq (verder: UPPI) en voormalig gevangene in bedoelde gevangenis;
- Een verklaring van de UPPI van 6 juli 2005, inhoudende dat onderzoek is verricht naar eiser en dat niet is komen vast te staan dat er negatieve indicaties zijn met betrekking tot de persoon van eiser, noch dat er een relatie bestaat tussen hem en zaken betreffende de marteling van gevangenen;
 - Een ongedateerde verklaring, overgelegd bij brief van 9 augustus 2005, van [redacted] een vroegere vriend en collega van eiser;
 - Twee verklaringen van respectievelijk 2 september 2005 en 30 januari 2006 van bekenden en tevens collega-artsen van eiser, te weten [redacted];
 - Een uittreksel uit het Justitieel Documentatieregister van 23 april 2006, inhoudende dat eiser niet is veroordeeld inzake enig misdrijf.

IV. ASIELRELAAS

1. Eiser heeft het volgende relaas aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is afkomstig uit [redacted] en is Shi'itisch moslim. Eiser was lid van de [redacted]. Eind 1992 werd een regeling afgekondigd, inhoudende dat elk lid van de partij een wapen moest dragen en 's nachts de straten diende te bewaken. Leden van de Baath-partij die iemand op straat doodschoten werden niet vervolgd. Het doel was om gevechten te laten uitbreken tussen de Baath-partij en de oppositiepartijen. Eiser weigerde aan deze opdracht te voldoen. Eiser werd vervolgens meegenomen en gedurende twee dagen verhoord. In augustus 1994 werd een nieuwe regeling afgekondigd. De oren van dienstweigeraars en deserteurs moesten worden afgesneden. Eiser weigerde ook aan deze opdracht te voldoen. Eiser werd weer twee dagen meegenomen en verhoord. Eiser heeft vervolgens een verzoek ingediend voor ontslag van de partij. Dit verzoek werd geweigerd. In juli 1996 werd eiser door leden van de partij gevraagd om een wachtpost te bemannen en mensen en auto's te controleren. Ook deze opdracht weigerde eiser. Eiser werd wederom gedurende twee dagen verhoord en kreeg een waarschuwing. In oktober 1997 werd hem gevraagd om woningen van dienstweigeraars te controleren. Eiser weigerde weer, als gevolg waarvan zijn lidmaatschap werd ingetrokken. Op 1 november 1998 werden er razzia's gehouden. Twee neven van eiser werden daarbij aangehouden. Twee dagen later moest eiser bij de partij verschijnen. Ze vertelden hem dat één van zijn neven bij de oppositie zat en dat zij eiser ervan verdachten informatie over die neef te hebben achtergehouden. Diezelfde nacht ging eiser naar een familielid van zijn vader, die een hoge positie bekleedde bij de autoriteiten. Eiser vroeg hem om advies. Op 7 november 1998 ging genoemd familielid langs bij de vader van eiser. Hij gaf aan dat eiser gevaar liep en dat er een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Eiser heeft diezelfde dag [redacted] verlaten. Vervolgens heeft hij tot 29 november 1998 in [redacted] verbleven, op welke datum hij Irak is uitgereisd.

2. Met betrekking tot zijn werkzaamheden heeft eiser het volgende verklaard. Eiser was van november 1986 tot november 1987 dienstplichtig soldaat. Hij werd na zijn basisopleiding naar [redacted] gestuurd, waar hij andere dienstplichtige soldaten moest behandelen. In juni 1987 werd de eenheid waar hij werkte opgeheven en keerde hij terug naar de Militaire Medische school in [redacted]. Van november 1987 tot november 1991 werd eiser in het kader van de vervulling van zijn alternatieve dienstplicht geplaatst als arts bij de [redacted]. Van november 1991 tot november 1992 werkte eiser als anesthesist in het [redacted] ziekenhuis. Vervolgens werkte eiser vanaf november 1992 tot maart 1996 als anesthesist bij het [redacted] ziekenhuis, dat viel onder het Ministerie van Gezondheid. Eiser diende gevangenen en personeelsleden van de [redacted] gevangenis te behandelen. Van oktober 1994 tot oktober 1995 had eiser studieverlof. Hij studeerde in die periode in [redacted]. Vanaf maart 1996 tot aan zijn vertrek uit Irak op 7 november 1998 werkte eiser in het [redacted] ziekenhuis in [redacted].

V. DE AMBTSBERICHTEN

1. In het op 25 februari 2002 door de Minister van BuiZa uitgebrachte individuele ambtsbericht met betrekking tot eiser staat vermeld, zakelijk weergegeven,

* dat het aannemelijk moet worden geacht dat in detentiecentra artsen/anaesthesisten bij martelingen betrokken zijn geweest, dat het zeer ongeloofwaardig is dat een in de -gevangenis werkzame arts/anaesthetist nimmer in persoon zou hebben waargenomen dat gedetineerden (op grote schaal) werden mishandeld en/of dat deze hier nimmer bij betrokken is geweest.

* Eiser heeft verklaard bij de werkzaam te zijn geweest.

Om tot die dienst te kunnen toetreden diende men zijn loyaliteit op afdoende wijze te hebben bewezen. Betrokkenheid bij schending van mensenrechten is hier zeer aannemelijk. Bij ondervragingen door (onder andere) deze dienst zijn, onder meer, chemische middelen toegediend door artsen. Eveneens is bekend dat artsen van de algemene inlichtingendienst gedetineerden als medisch proefpersoon gebruikten. Eind jaren tachtig/begin jaren negentig zou genoemde dienst onder meer chemische en biologische wapens op gedetineerden hebben uitgetest.

* In Irak kan men zich niet zonder verregaande risico's aan opdrachten van de Baath-partij onttrekken. Men dient zijn loyaliteit jegens het bewind op concrete wijze te hebben bewezen. Indien men volwaardig lid van de Baath-partij is, dan dient men elke opdracht als een onvoorwaardelijk bevel te beschouwen en deze op te volgen. Afvalligheid aan de Baath-partij door partijleden zal zeer waarschijnlijk met de dood worden bestraft. Het is overigens niet eenvoudig in Irak volwaardig lid te worden van de Baath-partij.

2. In het op 25 april 2002 uitgebrachte individuele ambtsbericht heeft de Minister van BuiZa, in reactie op vragen van verweerder, aangegeven dat het ziekenhuis waar eiser stelt te hebben gewerkt, niet bekend is. Het -ziekenhuis is wel bekend, maar maakt geen deel uit van het gevangenis-complex. Op het terrein van de -gevangenis bevindt zich een speciaal ziekenhuis voor gedetineerden, Tot medio 2000 stond dit onder leiding van een tandarts. Gedetineerden in voornoemde gevangenis kunnen in laatstgenoemd ziekenhuis een medische behandeling ondergaan, maar ook andere ziekenhuizen rondom Bagdad worden hiervoor gebruikt.

3. In zijn brief van 16 oktober 2002 heeft de Minister van BuiZa, in reactie op nadere vragen van verweerder, de volgende onderzoeksresultaten gegeven. Het -ziekenhuis maakt deel uit van het heropvoedingskamp Dit kamp bevindt zich op het terrein van de gevangenis. In het kamp zijn daders van kleine vergrijpen, zoals winkeldiefstal en zakkenrollen, gedetineerd.

4. Bij brief van 19 januari 2004 heeft de Minister van BuiZa aan verweerder bericht, in reactie op een verzoek van 14 oktober 2003 om nadere informatie naar aanleiding van vragen van de rechtbank, dat op dat moment geen onderzoek verricht kan worden, waarbij er op wordt gewezen dat de ambassade reeds geruime tijd is gesloten vanwege de fragiele veiligheidssituatie in Irak. In Jordanië en Syrië staan voor deze zaak eveneens geen onderzoeksmogelijkheden ter beschikking.

5. Op 15 april 2004 heeft de Minister van BuiZa, onder verwijzing naar verweerders brief van 14 oktober 2003, en zijn reactie van 19 januari 2004 aangegeven dat er in het dossier van eiser geen mogelijkheden meer worden gezien tot het doen van onderzoek en dat het dossier bij BuiZa dientengevolge zal worden afgesloten.

6. Bij individueel ambtsbericht van 25 juni 2004 heeft de Minister van BuiZa, in aansluiting op zijn brief van 15 april 2004 en onder verwijzing naar verweerders brief van 14 oktober 2003 het volgende, zakelijk weergegeven, aangegeven. Ten tijde van het starten van het onderzoek is op verschillende wijzen geprobeerd de vragen van de rechtbank te beantwoorden, maar dit bleek toentertijd niet mogelijk. Eerst recentelijk werd, onverwacht, de volgende informatie inzake eiser ontvangen. Aangezien deze informatie een veelheid aan gegevens bevat en niet specifiek ingaat op de gestelde

vragen, zal niet overeenkomstig de brief van 14 oktober 2003 worden geantwoord. De zuivere onderzoeksresultaten worden weergegeven.

* Eiser is van 1992-1994 als arts werkzaam geweest in het Dergelijke functies werden slechts bekleed door personen die als buitengewoon loyaal ten opzichte van Saddam Hoessein en de regerende Baath-partij bekend stonden en behoorden tot een select gezelschap van Soennitische-Arabische families dan wel stammen. De oorspronkelijk uit de provincie afkomstige familie (stam) waartoe eiser behoort, stond bekend als zijnde buitengewoon loyaal ten opzichte van Saddam Hoessein.

* Eiser is lid geweest van de In 1998, ten tijde van zijn definitieve vertrek uit Irak, vervulde hij de senior rang van in de hoofdstedelijke wijk . Het CPA-besluit van 15 mei 2003 heeft betrekking op ieder Baath-lid met de rang ' of hoger. Deze maakten volgens CPA deel uit van het institutionele karakter van het repressieve Iraakse overheidsapparaat en mogen geen overheidsfuncties meer bekleden.

* Eiser was senior officier binnen de Iraakse met de rang van kolonel, en was werkzaam binnen de vierde sectie, die is belast met spionage-activiteiten binnen gemeenten.

* Eiser is gedurende 1994-1998 als arts werkzaam geweest in de penitentiaire inrichting te , en was belast met leeftijdsonderzoek van minderjarigen, welk onderzoek hij zelfstandig verrichtte. Bij politieke misdrijven werden minderjarigen eerst aan een leeftijdsonderzoek onderworpen. Minderjarigen mochten niet ter dood worden veroordeeld. Niet identiteitspapieren maar het medisch onderzoek gaf de doorslag. Het kwam regelmatig voor dat artsen de verdachte meerderjarig verklaarden, zodat het doodvonnis kon worden uitgesproken, terwijl de verdachte minderjarig was. Hierdoor zijn tientallen minderjarigen ter dood veroordeeld in de gevangenis.

* Eiser was een persoonlijke vertrouweling van , een stamgenoot, die in de jaren negentig hoofd was van het ziekenhuis (health center) te en bekend stond onder gedetineerden als een van de meest kwaadaardige beulen. Onder zijn leiding zijn honderden gevangenen in de gemarteld. Uit onderzoek is gebleken dat (eiser) ook aan martelingen heeft deelgenomen.

* Eiser, als officier van de inlichtingendienst, was ook 'undercover' actief in de . Hij liet zich regelmatig kortstondig opsluiten, waarbij hij zich voordeed als gevangene, dit om zojuist gearriveerde gevangenen te kunnen uithoren over hun verleden.

* Aanvullingen: de geraadpleegde bronnen wensen te onderstrepen dat artsen in de niet ten dienste stonden van de gevangenen, maar in dienst van de autoriteiten en, in samenwerking met de overige gevangenismedewerkers, tot doel hadden het repressieve karakter in stand te houden. In het algemeen waren gevangenen verstoken van medische hulp. Indien noodzakelijk geacht, werden artsen ingezet bij martelingen, waarbij wordt verwezen naar het ambtsbericht van 25 februari 2002.

VI. VERDRAGSRECHTELIJK, WETTELIJK EN BELEIDSMATIG KADER

1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

3. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

4. In hoofdstuk C1/5.13.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is neergelegd dat de omstandigheid dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdrijven, andere ernstige misdrijven of handelingen als genoemd in artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 21 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), een bijzondere grond van openbare orde is die leidt tot afwijzing van de asielaanvraag.

5. In artikel 1(F) van het Verdrag is bepaald dat de bepalingen van het Verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

6. Teneinde te bepalen of de vreemdeling individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, wordt volgens hoofdstuk C1/5.13.3 van de Vc 2000 in dat verband de "personal and knowing participation test" toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van de vreemdeling kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren daarvan, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Onder wezenlijke bijdrage wordt verstaan dat de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van de vreemdeling had vervuld, dan wel dat de vreemdeling gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen. Indien hiervan sprake is, kan aan de vreemdeling artikel 1(F) worden tegengeworpen. De "personal and knowing participation test" is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikelen 25 en 27 tot en met 33), aldus de Vc 2000.

7. Op grond van artikel 3.107, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) wordt aan een vreemdeling geen verblijfsvergunning op één van de andere gronden, bedoeld in artikel 29 Vw 2000 verleend, indien artikel 1(F) van het Verdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 in de weg staat.

VII. STANDPUNT VERWEERDER

1. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het onderzoek dat naar aanleiding van de verklaringen van eiser is ingesteld, tot de conclusie leidt dat artikel 1(F), aanhef en onder a, b en c, van het Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing is. In het bestreden besluit heeft verweerder de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag met name gebaseerd op de individuele ambtsberichten van 25 februari 2002, 25 april 2002, 16 oktober 2002 en op 25 juni 2004. Eiser wordt

in verband gebracht met martelingen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detenties en executies en het ter dood veroordelen van minderjarigen. Deze aan eiser toegeschreven gedragingen leveren een schending op van de artikelen 6, 7 en 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 19 december 1966 (hierna: IVBPR). Nu bedoelde schendingen op wijdverbreide en systematische wijze zijn begaan, dienen ze te worden aangemerkt als misdrijven tegen de menselijkheid. Voorts kunnen de schendingen als absolute niet-politieke misdrijven worden aangemerkt en zijn de door eiser verrichte handelingen tevens in strijd met de beginselen en doelstellingen van de Verenigde Naties.

2.1. Er is sprake van "personal participation" van de kant van eiser. Allereerst is hierbij van belang dat eiser persoonlijk aan martelingen heeft deelgenomen. Daarnaast wordt geconcludeerd dat eiser de door de Mukhabarat gepleegde misdrijven heeft gefaciliteerd door zijn spionage- en undercoveractiviteiten voor de Mukhabarat, alsmede door zijn werkzaamheden als arts in de Abu Ghraib-gevangenis. Eiser heeft de inhoud van de ambtsberichten, welke ten grondslag zijn gelegd aan de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser, niet kunnen weerleggen met objectieve en verifieerbare bronnen.

2.2. Bovendien is sprake van "knowing participation" van de kant van eiser. Ook hierbij is van belang dat eiser persoonlijk aan martelingen heeft deelgenomen. Verder behoorde eiser tot de een dienst waarvan het algemeen bekend was dat er systematisch dan wel op grote schaal mensenrechten werden geschonden.

3. Gelet op de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag kan eiser geen aanspraak maken op de bescherming die de overige artikelen van het Vluchtelingenverdrag bieden, en kan hij dan ook niet worden aangemerkt als verdragsvluchteling. Derhalve is niet aannemelijk geworden dat er een rechtsgrond bestaat voor de verlening aan eiser van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3.107 van het Vb 2000 kan aan eiser evenmin een verblijfsvergunning worden verleend op één van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

4. Eiser heeft aannemelijk gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hij heeft echter niet aangetoond dat bedoeld artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen terugkeer naar zijn land van herkomst. Het onthouden van een verblijfsvergunning op grond van het reëel risico op schending van het bepaalde in artikel 3 van het EVRM is dan ook niet disproportioneel. De door eiser in dit kader aangevoerde belangen wegen niet op tegen de belangen van de Nederlandse Staat bij weigering van de gevraagde verblijfsvergunning.

VIII. OVERWEGINGEN

De kwalificatie van de misdrijven

1. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het IVBPR zich slechts richt tot staten en niet tot individuen. Handelen in strijd met bedoelde bepalingen kan dan ook nimmer een misdrijf opleveren als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Verweerders conclusie dat eiser misdrijven tegen de menselijkheid heeft gepleegd is derhalve niet op enige rechtsgrond gebaseerd. Voorts heeft verweerder verzuimd om enige inhoudelijke onderbouwing te geven aan de tegenwerping van niet-politieke misdrijven, anders dan een verwijzing naar hetgeen is aangevoerd met betrekking tot misdrijven tegen de menselijkheid.

2.1. Naar het oordeel van de rechtbank noopt het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet tot de uitleg die eiser voorstaat. Uit de tekst van dat artikel blijkt dat het moet gaan om misdrijven, zoals omschreven in internationale overeenkomsten. Hieruit blijkt dat aansluiting wordt

gezocht bij internationale overeenkomsten, teneinde de term "misdrijf" in het Vluchtelingenverdrag nader in te vullen. De adressant van die internationale overeenkomsten is voor die nadere invulling van "misdrijf" niet relevant. De rechtbank is van oordeel dat verweerder voor de definitie van het begrip "misdrijf" aansluiting heeft kunnen zoeken bij de in het bestreden besluit genoemde bepalingen van het IVBPR. Dat de daarin gedefinieerde gedragingen kunnen worden aangemerkt als misdrijf, bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag, is door eiser overigens niet betwist.

2.2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de misdrijven waarmee eiser in verband wordt gebracht, terecht heeft aangemerkt als misdrijven tegen de menselijkheid. Beslissend daarbij is of de schendingen van de mensenrechten plaatsvinden als onderdeel van een "widespread and systematic attack". Dat de aan eiser tegengeworpen misdrijven als zodanig aan die voorwaarde voldoen, is door eiser niet betwist.

2.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de misdrijven waarmee eiser in verband wordt gebracht tevens terecht aangemerkt als absolute niet-politieke misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat misdrijven tegen de menselijkheid nimmer kunnen worden aangemerkt als politieke misdrijven, gelet op de wreedheid van deze misdrijven, de daarmee samenhangende verregaande leedtoevoeging en het wijdverspreide en systematische karakter van de misdrijven. Misdrijven tegen de menselijkheid zijn derhalve altijd (tevens) aan te merken als ernstige niet-politieke misdrijven als bedoeld in onderdeel b van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. De rechtbank ziet dan ook geen grond voor de door eiser bepleite noodzaak voor een nadere motivering van de tegenwerping van onderdeel b van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Tussen partijen is niet in geschil dat bedoelde gedragingen voorts zijn aan te merken als strijdig met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, als bedoeld in onderdeel c van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

Strafrechtelijke vervolging

3. Partijen worden tevens verdeeld gehouden over de vraag welke waarde toekomt aan de mededeling van het Openbaar Ministerie (OM) bij brief van 7 november 2003 dat eiser niet strafrechtelijk zal worden vervolgd wegens de misdrijven waarmee hij in verband wordt gebracht.

4.1. Eiser heeft in dit kader aangevoerd dat om te worden aangemerkt als verdachte in strafrechtelijke zin niet is vereist dat er sprake is van ernstige redenen om te vermoeden dat een misdrijf is gepleegd. De bewijslast ligt lager bij een strafrechtelijke verdenking. Nu het OM heeft aangegeven dat eiser niet zal worden vervolgd en eiser niet heeft aangemerkt als verdachte, kan niet worden volgehouden dat wel wordt voldaan aan de strengere maatstaf van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Eiser verwijst in dat verband naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 4 april 2003 (JV 2003/219) en 27 juni 2005 (JV 2005/375).

4.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de criteria bij de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag andere zijn dan die voor de beslissing of tot strafrechtelijke vervolging wordt overgegaan. De mededeling van het OM is niet van doorslaggevende betekenis bij de vraag of artikel 1(F) kan worden tegengeworpen, aldus verweerder. Bovendien is het OM inmiddels in het bezit gesteld van het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 en heeft het OM sedertdien nog niet beslist over mogelijke strafvervolging.

5. De rechtbank is met verweerder en onder verwijzing naar de eerder genoemde uitspraak van de AbRS van 27 juni 2005 van oordeel dat voornoemde brief van het OM niet doorslaggevend is voor de vraag of aan eiser artikel 1(F) kan worden tegengeworpen. Zoals de AbRS in de uitspraak van 27 juni 2005 heeft overwogen, wordt de vraag of een dossier voldoende aanknopingspunten biedt om een vreemdeling als verdachte van een misdrijf aan te merken beantwoord aan de hand van andere

criteria dan de vraag of de inhoud van dat dossier, gezien in samenhang met hetgeen overigens over het land van herkomst bekend is, de conclusie rechtvaardigt dat sprake is van "personal and knowing participation" terzake van een misdrijf of misdrijven. Verweerder dient zelfstandig te beoordelen of het bepaalde in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan een vreemdeling kan worden tegengeworpen. Reeds gelet hierop kan aan bedoelde brief van het OM niet de betekenis worden toegekend die eiser daaraan wenst toe te kennen. Deze beroepsgrond faalt derhalve.

"Personal and knowing participation-test"

6. Vervolgens dient te worden beoordeeld of de toepassing van de eerder genoemde "personal and knowing participation test" verweerder op goede gronden heeft geleid tot zijn conclusie dat eiser individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor de hem tegengeworpen misdrijven, bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

Personal participation

7. Bij personal participation is aan de orde of eiser daadwerkelijk in verband kan worden gebracht met de aan hem toegeschreven gedragingen. Gelet op het bestreden besluit werpt verweerder eiser zowel tegen dat hij persoonlijk misdrijven heeft begaan door aan martelingen deel te nemen (bestreden besluit p. 11), als dat hij marteling, het onderwerpen van personen aan wrede onmenselijke of vernederende handelingen of bestraffingen, buitengerechtelijke detentie, buitengerechtelijke executie en het ter dood veroordelen van minderjarigen heeft gefaciliteerd (bestreden besluit p. 15). Verweerder heeft zich bij zijn conclusies gebaseerd op de diverse door de Minister van Buitenlandse Zaken uitgebrachte individuele ambtsberichten. Ten aanzien van het persoonlijk begaan van misdrijven heeft verweerder zich (uitsluitend) gebaseerd op de bevindingen, weergegeven in het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004. Voor wat betreft het faciliteren van misdrijven heeft verweerder zich blijkens het bestreden besluit gebaseerd op de bevindingen in de verschillende ambtsberichten, in onderlinge samenhang gezien. In dit verband ziet de rechtbank zich dan ook geplaagd voor de vraag welke waarde dient toe te komen aan de ambtsberichten die verweerder aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd, gezien in het licht van de daartegen door eiser aangevoerde beroepsgronden.

8. Aangezien in het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 de meest verstrekkende conclusie wordt getrokken met betrekking tot eisers betrokkenheid, namelijk, dat hij in de gevangenis zelf aan martelingen heeft deelgenomen, ziet de rechtbank aanleiding om eerst te beoordelen of dit ambtsbericht zorgvuldig tot stand is gekomen en of verweerder de relevante onderzoeksresultaten uit dat ambtsbericht aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. Dergelijk handelen levert een schending op van artikel 7 van het IVBPR dat, onder meer, bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Indien verweerder eiser op grond van dit ambtsbericht heeft kunnen tegenwerpen dat hij zelf gemarteld heeft, dan kan hetgeen door eiser is aangevoerd tegen de ambtsberichten, voor zover deze zijn gehanteerd voor de tegenwerping dat eiser tevens misdrijven heeft gefaciliteerd, verder onbesproken blijven. Immers, zowel persoonlijke deelname aan als het faciliteren van misdrijven zijn ieder zelfstandig voldoende voor het aannemen van personal participation.

9. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 niet op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Allereerst valt niet in te zien waarom in dit ambtsbericht geen vermelding van de daaraan ten grondslag liggende bronnen is opgenomen, nu het gedeeltelijk algemene informatie bevat. Voorts is van belang dat dit ambtsbericht op eigen initiatief van de Minister van Buitenlandse Zaken is uitgebracht, zonder een daaraan ten grondslag liggend verzoek van verweerder. Deze wijze van totstandkoming had verweerder aanleiding moeten geven om nader onderzoek te verrichten naar de in het ambtsbericht vervatte informatie. Verder is van belang dat het onderzoek ter zitting in eisers vorige beroep is geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen nadere vragen van de rechtbank te beantwoorden. Die vragen zijn nog steeds niet beantwoord.

10.1. Bij de hiervoor onder II.2 aangehaalde beslissing van 16 mei 2006 heeft deze rechtbank en zittingsplaats, in andere samenstelling, besloten dat de door de Minister van BuiZa verzochte beperking van de kennisneming van bepaalde onderdelen, waaronder de bron of bronnen, van de stukken die ten grondslag liggen aan de individuele ambtsberichten, inclusief het ambtsbericht van 25 juni 2004, gerechtvaardigd is te achten. Met bedoelde beslissing is komen vast te staan dat het onvermeld laten van de bron of bronnen terzake van het thans aan de orde zijnde ambtsbericht gerechtvaardigd is te achten en derhalve de rechtelijke toets kan doorstaan.

10.2. De rechtbank overweegt voorts dat de omstandigheid dat het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 niet is opgesteld naar aanleiding van een direct daaraan voorafgaand verzoek van verweerder om informatie, niet leidt tot het oordeel dat het ambtsbericht op die grond reeds onzorgvuldig is te achten. Gelet op het hierboven onder rechtsoverwegingen V.4-V.6 weergegeven feitelijk verloop blijkt afdoende dat de Minister van Buitenlandse Zaken heeft getracht de vragen van verweerder van 14 oktober 2003 nader te onderzoeken, maar dat dit gedurende enige tijd onmogelijk bleek. Vervolgens deed zich de situatie voor dat er alsnog aanvullend onderzoek kon worden verricht met betrekking tot eiser. Dit blijkt overigens ook uit de inleiding bij het ambtsbericht van 25 juni 2004. Daarin is ook afdoende toegelicht waarom de Minister van Buitenlandse Zaken heeft afgezien van een puntsgewijze behandeling van de door verweerder in een eerder stadium gestelde onderzoeksvragen. Hoewel aan eiser kan worden toegegeven dat dit niet de gebruikelijke handelswijze is, vermag de rechtbank niet in te zien waarom deze gang van zaken op zichzelf genomen reeds tot de conclusie zou leiden dat daarmee het ambtsbericht van 25 juni 2004 onzorgvuldig tot stand is gekomen en om die reden niet aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd kon worden. Overigens is van een geheel op eigen initiatief van de Minister van Buitenlandse Zaken tot stand gebracht ambtsbericht, gelet op het vorenoverwogene, geen sprake.

10.3. De omstandigheid dat verweerder de in de eerdere beroepsprocedure door de rechtbank gestelde vragen niet heeft beantwoord, leidt de rechtbank evenmin tot het oordeel dat de totstandkoming van het ambtsbericht van 25 juni 2004 reeds om die reden onzorgvuldig is te achten. De vragen van de rechtbank zagen op het algemene karakter van de ambtsberichten uit 2002 en de onduidelijkheid over de vraag of de daarin vervatte conclusies betrekking hadden op eiser. De onderzoeksresultaten, weergegeven in het ambtsbericht van 25 juni 2004, zijn concreet en op eiser toegespitst. Nu verweerder zich voor zijn conclusie dat eiser zelf gemarteld heeft uitsluitend heeft gebaseerd op de daarop betrekking hebbende passages in het ambtsbericht van 25 juni 2004, kan aan het niet beantwoorden van vragen van de rechtbank met betrekking tot de ambtsberichten van 2002, in zoverre geen betekenis toekomen.

10.4. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het ambtsbericht van 25 juni 2004 op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat er in zoverre geen beletsel was voor verweerder om dit ambtsbericht, althans de daarin weergegeven onderzoeksresultaten met betrekking tot eisers persoonlijke deelname aan martelingen, aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen.

11. Vervolgens is aan de orde de vraag of eiser concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd, op grond waarvan kan worden getwijfeld aan de juistheid en de volledigheid van de inhoud van bedoeld ambtsbericht.

12.1. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat in het onderhavige geval sprake is van dergelijke concrete aanknopingspunten. Ter onderbouwing hiervan heeft hij allereerst gewezen op de verklaringen die de door eiser ter zitting van 9 november 2006 meegebrachte deskundige, ter zitting heeft afgelegd.

12.2. De deskundige heeft ter zitting van 9 november 2006 op vragen van de rechtbank en van de gemachtigden, samengevat weergegeven en voor zover hier relevant, het volgende verklaard.

De deskundige woont in Irak. Hij is voorzitter van de UPPI. Zijn voorzitterswerk voor de UPPI doet hij vier dagen per week. Dit is vooral bestuurlijk van aard. Hij kent eiser

persoonlijk omdat zij in 1982 samen op de medische faculteit hebben gezeten. Daarna is hij hem eind 1992 toevallig weer tegengekomen bij de faculteit naast het ziekenhuis.

De UPPI is een organisatie, opgericht in 2003 door verschillende organisaties buiten Irak en politieke gevangenen in Irak, die veertien afdelingen heeft in verschillende steden/provincies in Irak. De UPPI wordt gefinancierd door contributie van leden en giften van familie van slachtoffers. De UPPI ontvangt geen geld van de Iraakse overheid. De UPPI richt zich op ondersteuning van politieke ex-gevangenen, niet op gewone criminelen. Ook heeft de UPPI tot doel de verantwoordelijken voor mensenrechtenschendingen tijdens het regime van Saddam Hoessein op te sporen. De UPPI werkt samen met andere met de UPPI vergelijkbare organisaties en met het Iraakse Tribunaal dat zich bezighoudt met rechtszaken tegen de oude machthebbers. Toetreding is alleen mogelijk voor slachtoffers van het vroegere regime, te weten politieke gevangenen en hun familieleden. Het totaal aantal leden van de UPPI bedraagt 27.000.

Na de val van het regime was het een enorme chaos. Er is op grote schaal documentatie verzameld van overheidsinstellingen, waaronder van de veiligheidsdiensten. In het begin is alles wat werd aangetroffen met vrachtwagens meegenomen, later is dat gestaakt, omdat er te veel materiaal was. Er bevinden zich ook archieven bij andere met de UPPI vergelijkbare organisaties. De documenten die de UPPI heeft verzameld zijn deels opgeslagen op het kantoor van de UPPI, de rest elders, op geheime locaties. De UPPI is bezig deze informatie te inventariseren en te bestuderen. Daarmee zijn zij nog niet klaar. Ze krijgen wel steeds meer inzicht in waar ze over beschikken. Er wordt samengewerkt met de andere organisaties. Deze zijn ook nog niet zo ver met het inventariseren van alles wat is meegenomen. Niet alle archieven waren intact. Op sommige plaatsen waren archieven in de brand gestoken en zijn deze verloren gegaan.

Het onderzoek naar personen vindt plaats door commissies van de UPPI die zich bezig houden met gevangenen in een bepaalde periode. Daarbij wordt in beginsel gebruik gemaakt van de documenten die zijn verkregen. Verder vinden er gesprekken plaats met ex-gevangenen. De deskundige is zelf niet direct betrokken bij onderzoek naar personen, maar houdt wel toezicht. Hij oefent controle uit en woont vergaderingen van commissies bij.

Naar aanleiding van het verzoek van de gemachtigde van eiser is er met met ongeveer 40 ex-gevangenen gesproken, die in de jaren '90 vastzaten in de -gevangenis. Daarbij is eisers naam genoemd en is gevraagd of over hem iets bekend is, als arts. Daar is niets uitgekomen. Er is tijdens de gesprekken met ex-gevangenen ook gevraagd naar , maar die naam was evenmin bekend. De naam van eiser is evenmin aangetroffen in de documenten die de UPPI heeft bestudeerd, maar de deskundige geeft aan dat de UPPI niet over alle documenten beschikt.

De deskundige heeft zelf gedetineerd gezeten en veel mensen gesproken. Er was niet altijd een arts in gevangenissen aanwezig. Soms werd gebruik gemaakt van gevangenen die arts waren, deze moesten eerste hulp bieden. Er was een speciale ruimte om minderjarigen te executeren, maar de artsen waren daar, voor zover de heer weet, niet betrokken bij leeftijdsonderzoek. Volgens de deskundige waren er ook geen artsen betrokken bij het testen van biologische wapens. De deskundige weet wel namen van artsen die gevangen zaten in de -gevangenis, maar niet van de artsen die daar werkzaam waren. Ook de ex-gevangenen die hij gesproken heeft kenden de namen van de aanwezige artsen niet.

12.3. De rechtbank heeft kennis genomen van de door de Minister van BuiZa verstrekte vertrouwelijke stukken, die aan het ambtsbericht van 25 juni 2004 ten grondslag zijn gelegd. Gelet op het geheime karakter van die informatie, staat het de rechtbank niet vrij de inhoud daarvan in haar uitspraak te bespreken. Na een zorgvuldige bestudering daarvan komt de rechtbank tot het oordeel dat die onderliggende stukken, voor zover het betreft de aan eiser tegengeworpen onderzoeksconclusie dat hij persoonlijk aan martelingen deelgenomen heeft, afdoende steun vindt in de daaraan te grondslag gelegde geheime stukken. Ten aanzien van de tegen de onderzoeksconclusies ingebrachte argumenten overweegt de rechtbank het volgende.

12.4. De rechtbank stelt vast dat de deskundige heeft verklaard dat er door de UPPI geen documenten zijn aangetroffen waarin eiser wordt genoemd. Ook kenden de circa 40 geïnterviewde ex-gevangenen eiser niet. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de verklaringen namens de UPPI ter zitting

onvoldoende zijn om als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of de volledigheid van het ambtsbericht van 25 juni 2004 te kunnen dienen. Daartoe acht de rechtbank met name het volgende redengevend. De UPPI beschikt slechts over een deel van de overheidsarchieven. Andere, vergelijkbare organisaties beschikken eveneens over grote hoeveelheden documenten, terwijl voorts delen van de archieven verloren zijn gegaan. De documenten bij de UPPI en andere organisaties zijn, gelet op de enorme omvang daarvan, nog niet alle bestudeerd en gerubriceerd. Gevangenen in de kenden de namen van de aldaar werkzame artsen niet. Dat de UPPI, gelet op het vorenstaande, geen belastende informatie met betrekking tot eiser heeft gevonden, laat derhalve de mogelijkheid onverlet dat dergelijke informatie wel bestaat of bestond. Dit zou slechts anders zijn indien de UPPI ontlastende informatie over eiser had aangetroffen. Daarvan is evenwel geen sprake, zoals ook door de deskundige is bevestigd.

12.5. Eiser heeft voorts nog enige schriftelijke verklaringen van collega-artsen en van de UPPI ingebracht. Deze verklaringen doen evenwel niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de in het ambtsbericht van 25 juni 2004 opgenomen conclusie over eisers deelname aan martelingen, in het licht van de daaraan ten grondslag gelegde (geheime) stukken.

12.6. Eiser heeft voorts aangevoerd dat uit algemene bronnen valt op te maken dat de naam zeer vaak voorkomt in Irak en dat hetzelfde geldt voor zijn voornaam. De rechtbank begrijpt deze beroepsgrond aldus, dat eiser zich op het standpunt stelt dat het individuele ambtsbericht geen betrekking heeft op zijn persoon. Naar het oordeel van de rechtbank is deze stelling onvoldoende concreet om afbreuk te kunnen doen aan de juistheid en volledigheid van de bedoelde passage uit het ambtsbericht van 25 juni 2004. Bovendien bieden de onderliggende stukken geen steun voor eisers veronderstelling dat sprake is van een persoonsverwisseling.

12.7. Voor zover eiser nog heeft gewezen op hetgeen hij tijdens de hoorzitting op 4 februari 2005 bij de ambtelijke commissie heeft aangevoerd tegen het ambtsbericht van 25 juni 2004, overweegt de rechtbank dat die opmerkingen betrekking hebben op de andere dan de thans beoordeelde passage in het ambtsbericht. Bedoelde opmerkingen zien immers niet op eisers werkzaamheden als arts in de -gevangenis maar op zijn senior-lidmaatschap van de het naast elkaar uitoefenen van verschillende functies en op eisers stam en geloofsovertuiging. Hetgeen eiser heeft aangevoerd, doet niet af aan de eerder genoemde passage in het ambtsbericht van 25 juni 2004.

12.8. De rechtbank concludeert dan ook dat eiser er niet in is geslaagd tegen de in het ambtsbericht van 25 juni 2004 weergegeven passage dat hij zich persoonlijk, als arts, schuldig heeft gemaakt aan martelingen, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan te voeren, zodat van de juistheid en volledigheid van (dit onderdeel van) voornoemd ambtsbericht kan worden uitgegaan. Dit leidt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder heeft kunnen aannemen dat eiser persoonlijk heeft deelgenomen aan martelingen.

12.9. Reeds om die reden is, gelet op rechtsoverweging VIII.11., sprake van "personal participation" van eiser. De vraag of eiser daarnaast misdrijven heeft gefaciliteerd door spionage- en undercover-activiteiten ten behoeve van de , alsmede door werkzaamheden als arts in de gevangenis met minderjarigen, kan en zal de rechtbank dan ook verder buiten beschouwing laten.

Knowing participation

13. Nu aannemelijk is dat eiser persoonlijk heeft deelgenomen aan misdrijven staat ook vast dat hij weet heeft gehad van het plegen van die misdrijven. Derhalve is tevens sprake van "knowing participation" van de kant van eiser. Eisers stelling dat hij eerst in 1991 op de hoogte is geraakt van de betrokkenheid van de bij mensenrechtenschendingen, wat hier verder ook van zij, kan in het licht hiervan onbesproken blijven.

14. Nu er, gelet op het vorenoverwogene, is voldaan aan de hierboven onder VI.6. genoemde

“personal and knowing participation test”, heeft verweerder eiser op goede gronden individueel verantwoordelijk gehouden voor de aan eiser tegengeworpen misdrijven, althans voor het misdrijf omschreven in artikel 7 van het IVBPR.

15. Nu verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat er ten aanzien van eiser een ernstig vermoeden is dat hij zelf gemarteld heeft, terwijl eiser het systematische en wijdverspreide karakter van dergelijke misdrijven ten tijde van het regime van Saddam Hoessein niet heeft betwist, heeft verweerder terecht artikel 1(F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag aan eiser tegengeworpen. Aangezien dergelijke handelingen nimmer een politiek misdrijf opleveren, is eveneens terecht artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag aan eiser tegengeworpen. Er bestaat dan ook geen rechtsgrond om eiser als vluchteling aan te merken. Verweerder heeft derhalve terecht op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 in bezwaar vastgehouden aan de weigering aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 te verlenen.

Artikel 3 van het EVRM

16. Hoewel op grond van het bepaalde in artikel 3.107, eerste lid, van het Vb 2000, evenmin een verblijfsvergunning kan worden verleend op één van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000, kan, gelet op de uitspraak van de AbRS van 2 juni 2004 (JV 2004/279), het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning onder omstandigheden disproportioneel zijn. Dit kan aan de orde zijn indien de vreemdeling niet kan worden uitgezet omdat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In een dergelijk geval dient verweerder er blijkens voornoemde uitspraak van de AbRS in zijn besluit blijk van geven dat hij (1) heeft onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst, en dient hij (2) overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, van de Vw 2000 de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken. In de gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en (3) daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van verweerder voorts worden gevergd dat hij (4) beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

17. Eiser stelt dat hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning. Allereerst heeft hij daartoe aangevoerd dat het op grond van de uitspraak van de AbRS door verweerder ontwikkelde beleid, opgenomen in het Besluit tot wijziging van de Vreemdelingencirculaire nummer 2004/56 (WBV 2004/56), niet in overeenstemming is met hetgeen in bedoelde uitspraak van de AbRS is overwogen. Voorts heeft verweerder ten onrechte geconcludeerd dat het risico dat eiser loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM niet duurzaam is. Eiser zal immers blijvend worden geassocieerd met het vroegere regime. Daarnaast heeft verweerder nagelaten om een kenbare belangenafweging terzake van de disproportionaliteit te verrichten, zoals dat wordt vereist door de AbRS. Hierbij is van belang dat eiser hier te lande een inburgeringscursus en een opleiding geneeskunde heeft voltooid. Voorts moet rekening worden gehouden met het feit dat eiser een echtgenote en drie kinderen heeft die in Nederland woonachtig zijn. In het onderhavige geval is het onthouden van een verblijfsvergunning dan ook disproportioneel.

18. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een behandeling ex artikel 3 van het EVRM. Eiser heeft echter, gelet op de huidige ontwikkelingen in Irak, niet aannemelijk gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen terugkeer. Dat betekent dat het voornemen tot uitzetting blijft bestaan, maar niet wordt geëffectueerd, zolang de dreiging van een behandeling ex artikel 3 van het EVRM voortduurt. Het bepaalde in de artikelen 30 en 31 van de Vw 2000 wordt eiser niet tegengeworpen. Dat eiser hierdoor in een positie komt waarin hij enerzijds niet tot Nederland wordt toegelaten en anderzijds niet wordt uitgezet acht verweerder

niet disproportioneel. Eiser heeft geen bijzondere omstandigheden gesteld die tot die conclusie zouden nopen. De inburgeringscursus en de (bijna) afgeronde opleiding geneeskunde wegen niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij handhaving van het uitgangspunt dat een vreemdeling aan wie artikel 1(F) is tegengeworpen geen verblijfstitel verkrijgt.

19. De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder bij zijn besluitvorming ten aanzien van eiser zijn beleid, vastgelegd in WBV 2004/56, niet kenbaar heeft betrokken. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd ten aanzien van bedoeld WBV kan derhalve buiten beschouwing blijven.

20.1. De rechtbank stelt vervolgens vast dat tussen partijen niet in geschil is dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen de terugkeer van eiser naar zijn land van herkomst. Eiser heeft aangevoerd dat dit verzet van duurzame aard is, aangezien hij blijvend zal worden geassocieerd met het vroegere regime. De rechtbank is van oordeel dat verweerder deze stelling onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken. De verwijzing naar de ontwikkelingen in Irak acht de rechtbank onvoldoende, nu daaruit niet kenbaar blijkt dat verweerder de specifieke positie van eiser daarin betrokken heeft. Het bestreden besluit bevat in zoverre dan ook een motiveringsgebrek. De rechtbank ziet evenwel geen aanleiding om reeds op grond hiervan het beroep gegrond te verklaren. Daartoe overweegt zij het volgende.

20.2 Verweerder is zonder voorbehoud overgegaan tot een beoordeling van de disproportionaliteit van de weigering eiser een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 van de Vw 2000 te verlenen. Hieruit leidt de rechtbank af dat verweerder in de overige voorwaarden geen beletsel heeft gezien om tot een belangenafweging in het kader van de disproportionaliteit te komen. Om die reden kan dan ook niet geoordeeld worden dat eiser (reeds) door het niet-draagkrachtige weerspreken door verweerder van van het duurzame karakter van de dreiging in Irak in zijn belangen is geschaad. Verweerder is immers daar niet gestopt, maar heeft aanleiding gezien om met voorbijgaan aan de hiervoor genoemde voorwaarden (1) en (3) te komen tot een beoordeling van voorwaarde (4). Gelet hierop gaat de rechtbank er vanuit dat verweerder in het niet-aannemelijk achten van het duurzame karakter van de dreiging geen belemmering heeft gezien om de disproportionaliteit te beoordelen en voorts dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser zich in een uitzonderlijke situatie bevindt.

20.3. De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerder onvoldoende kenbaar en draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom de belangen van verweerder dienen te prevaleren, met name nu verweerder voorbij gegaan is aan de omstandigheid dat aan eisers echtgenote en kinderen hier te lande een zelfstandige verblijfsvergunning op de a-grond van artikel 29 van de Vw 2000 is verleend en dat zij derhalve in de gelegenheid zijn gesteld hier een duurzaam bestaan op te bouwen. De conclusie dat het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, steunt derhalve niet op een voldoende draagkrachtige gemotiveerde en kenbare belangenafweging, zodat het bestreden besluit om die reden in rechte geen stand kan houden. Hetgeen overigens door eiser tegen het bestreden besluit is aangevoerd, waaronder de gestelde schending van artikel 8 van het EVRM, kan gelet op het vorenstaande verder onbesproken blijven.

Conclusie

21. De rechtbank concludeert dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en zal bepaald worden dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar neemt met inachtneming van deze uitspraak.

22. Gelet op het voorgaande is er voorts aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (beroepschrift 1 punt, verschijnen ter zitting 1 punt; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1,5).

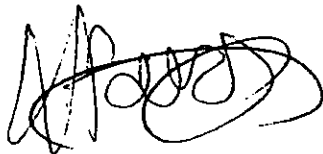
IX. BESLISSING

De rechtbank

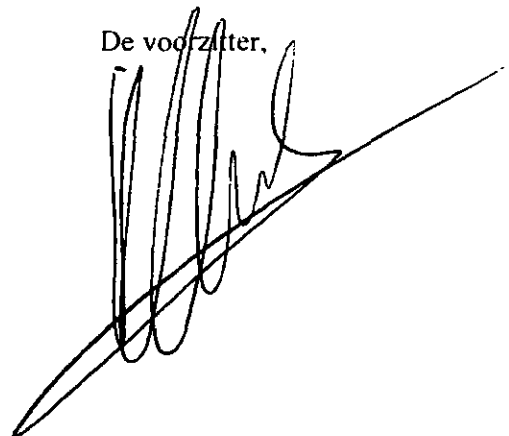
1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen tien weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,-- (zegge: negenhonderd en zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan op 9 mei 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, en mrs. A.J. van Putten en S.M. Schothorst, rechters, in tegenwoordigheid van L. Fernández Ferreiro, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op: **09 MEI 2007**

TOEGELIJDIG AAN DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Conc: LF/PK
Coll: SAS
D: B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INKOMENEN	
5 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX

Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigden: mrs. A.M. van Eik en

M.B.J. Strooij

advocaten te Amsterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 9 mei 2007 (Awb 05/25997). De uitspraak is op dezelfde datum per telefax verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een asielprocedure gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen tien weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak. Voorts is ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met artikel 3 EVRM in relatie tot artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

- 1.2 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen voor zover het betreft de door de rechtbank gegeven beslissingen en de overwegingen die tot deze beslissingen hebben geleid, en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. VIII 20.3:

“De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerder onvoldoende kenbaar en draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom de belangen van verweerder dienen te prevaleren, met name nu verweerder voorbij gegaan is aan de omstandigheid dat aan eisers echtgenote en kinderen hier te lande een zelfstandige verblijfsvergunning op de a-grond van artikel 29 van de Vw 2000 is verleend en dat zij derhalve in de gelegenheid zijn gesteld hier een duurzaam bestaan op te bouwen. De conclusie dat het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, steunt derhalve niet op een voldoende draagkrachtige gemotiveerde en kenbare belangenafweging, zodat het bestreden besluit om die reden in rechte geen stand kan houden. Hetgeen overigens door eiser tegen het bestreden besluit is aangevoerd, waaronder de gestelde schending van artikel 8 van het EVRM, kan gelet op het vorenstaande verder onbesproken blijven.”.

- 2.2 Op de hiervoor bestreden overweging berusten de rechtsoverwegingen VIII 21 en VIII 22. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Verweerder is afkomstig uit Irak. Op 14 december 1998 heeft hij hier te lande een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Hij was in het gezelschap van zijn

echtgenote, die eveneens asiel vroeg, en drie kinderen. Uit verweerders verklaringen kwam – kort weergegeven – naar voren dat hij in Irak werkzaam was geweest als arts.

Aan het bij de rechtbank bestreden besluit tot afwijzing van eisers asielaanvraag lagen verschillende individuele ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken ten grondslag. Uit het individueel ambtsbericht van 25 juni 2004 bleek onder meer dat:

- verweerder van 1992 tot 1994 als arts werkzaam was geweest in het
- verweerder senior lid is geweest van de
- verweerder senior officier was binnen de met de rang van kolonel;
- verweerder gedurende 1994-1998 als arts werkzaam is geweest in de penitentiaire inrichting te In deze gevangenis heeft verweerder persoonlijk deelgenomen aan martelingen.

3.2 De rechtbank is de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie terecht gevolgd in diens conclusie dat aan verweerder in verband met artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag geen verblijfsvergunning kan worden verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

3.3 De Staatssecretaris kan zich echter niet verenigen met het oordeel van de rechtbank dat ten aanzien van het onthouden van een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 Vw 2000 een voldoende kenbare en draagkrachtige motivering ontbreekt, waarbij de rechtbank kennelijk bijzonder, zo niet doorslaggevend belang heeft gehecht aan het feit dat in het besluit geen overweging is gewijd aan de omstandigheid dat aan verweerders echtgenote en kinderen een verblijfsvergunning op de a-grond van artikel 29 Vw 2000 is verleend.

3.4 De behandeling van verweerders asielaanvraag heeft geruime tijd in beslag genomen. Op een zeker moment konden vragen van de rechtbank door de Minister van Buitenlandse Zaken niet worden beantwoord. De impasse is doorbroken doordat de Minister van Buitenlandse Zaken alsnog de beschikking kreeg over de informatie die is neergelegd in het eerder genoemde ambtsbericht van 25 juni 2004.

Na een gehoor door een ambtelijke commissie op 5 januari 2005 (dossierstuk 174) is aan de echtgenote en drie kinderen van verweerder vervolgens bij beschikking van 24 maart 2005 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 (dossierstuk 157). Verweerders bezwaar is bij de thans vernietigde beschikking van 11 mei 2005 (dossierstuk 175) ongegrond verklaard.

3.5 De Staatssecretaris merkt allereerst op dat de rechtbank in rov VIII 20.1 ten onrechte heeft geoordeeld dat van de zijde van de toenmalige Minister onvoldoende zou zijn

weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen verweerders terugkeer naar Irak.

De situatie in Irak was (en is) dermate fluïde dat geen uitspraak kan worden gedaan over de positie van personen als verweerder in de (nabije) toekomst. Welke meer specifieke positie verweerder heeft, anders dan dat hij één van de personen is die werkzaam is geweest binnen het voormalige regime en deel heeft gehad aan de misdrijven die op het conto van dit regime kunnen worden geschreven, maakt de rechtbank niet duidelijk, zo zij deze positie al als meer specifiek heeft beoordeeld dan zojuist omschreven. Verweerder heeft niet meer gesteld dan dat hij blijvend zal worden geassocieerd met het voormalig regime. Gelet op de onduidelijke situatie in Irak behoeft deze stelling op zichzelf voor de toenmalige bewindspersoon geen reden te zijn om te oordelen dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen terugkeer verzette, als bedoeld in de uitspraak van Uw Afdeling van 2 juni 2004, waarnaar ook de rechtbank heeft verwezen (in rov. VIII 16). Dat de Minister in de beschikking ook de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning heeft beoordeeld, doet aan zijn overwegingen op dit punt geen afbreuk.

- 3.6 Uit het feit dat de toenmalige Minister de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning heeft beoordeeld, kan verder, anders dan de rechtbank aan het slot van rov. VIII 20.2 overweegt, niet worden afgeleid dat de Minister meende dat verweerder zich in een uitzonderlijke situatie bevond. De Minister heeft zich hierover in het geheel niet uitgelaten. Hooguit kan uit de overwegingen ter zake de proportionaliteit worden afgeleid dat de Minister meende dat van een uitzonderlijke situatie geen sprake was.
- 3.7 In ieder geval is het oordeel van de toenmalige bewindspersoon voor vreemdelingen-zaken dat het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, juist en in de beschikking ook afdoende gemotiveerd.
- 3.7.1 In de beschikking is, op blz. 22, de laatste alinea, ingegaan op de omstandigheden die verweerder zelf had aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling dat het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel was. Waarom die motivering onvoldoende zou zijn, valt niet in te zien en maakt de rechtbank ook niet duidelijk, voor zover een oordeel hierover mede ten grondslag heeft gelegen aan haar in rov. 20.3 gegeven oordeel.
- 3.7.2 Voor zover de rechtbank het zojuist genoemde onderdeel van de beschikking niet mede in haar oordeel heeft betrokken, of voor zover zij dat wel heeft gedaan, maar (impliciet) heeft geoordeeld dat dat onderdeel van de beschikking op zichzelf de rechterlijke toetsing kon doorstaan, berust haar oordeel kennelijk uitsluitend op het feit dat de Minister geen overweging heeft gewijd aan het feit dat aan de echtgenote en minderjarige kinderen van verweerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde

tijd op de a-grond van art. 29 Vw 2000 is verleend (althans, is het de Staatssecretaris niet duidelijk welke andere aspecten nog in de beoordeling hadden moeten worden betrokken). De rechtbank lijkt blijkens haar overwegingen overigens te miskennen dat deze verblijfsvergunningen niet zijn verleend om de echtgenote en kinderen in staat te stellen in Nederland een duurzaam bestaan op te bouwen, maar om hun de vluchtelingenrechtelijke bescherming te bieden waartoe Nederland op grond van hetzelfde Vluchtelingenverdrag als waarvan verweerder is uitgesloten, is gehouden.

De rechtbank miskent echter allereerst dat de Minister op grond van de door hem te verrichten beoordeling niet gehouden was het verblijf op basis van een verblijfsvergunning van familieleden in de beoordeling te betrekken. Er moet immers een direct verband zijn tussen de rechtsgevolgen van een besluit en de gronden waarop een vergunning kan worden verleend. Tussen het onthouden (dan wel verlenen) van een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 Vw 2000 en het bezit van een verblijfsvergunning, op welke grond dan ook, door familieleden, bestaat geen direct verband. Het bezit van dergelijke verblijfsvergunningen door familieleden kan een besluit tot het onthouden van een verblijfsvergunning op de b-grond van artikel 29 Vw 2000 vanwege een ander asielrechtelijk aspect, artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag, niet disproportioneel maken. Zou dit anders zijn, dan zou in feite een toetsing van familie- en gezinsleven in zaken waarin artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen een rol (gaan) spelen, terwijl dat in ander asielzaken, anders dan via artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw 2000, geen rol kan spelen.

Voor het geval Uw Afdeling hierover anders zou oordelen, heeft de rechtbank voorts miskend dat het feit van de verleende vergunningen door verweerder in de fase van de bestuurlijke besluitvorming niet is aangevoerd. Tot en met het gehoor door de ambtelijke commissie was ook geen sprake van vergunningverlening aan de gezinsleden. Na die verlening heeft verweerder zijn gronden van bezwaar niet aangevuld. Eerst in beroep klaagt hij over het buiten beschouwing laten van de verblijfsvergunningen van zijn gezinsleden. In het verweerschrift is hierop vervolgens gereageerd in die zin dat niet valt in te zien dat de belangen van de Staat vanwege deze vergunningen zouden moeten wijken (blz. 8, onderdeel 2.20). Die reactie is voldoende tijdig en, mede in het licht van de ernst van de zaak, afdoende.

- 3.8 Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 5 juni 2007

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009217
referentie	IND-9812.13.2009

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

I A

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM

TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01

E-MAIL: info@bfw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHEL PESTMAN
 CHRISJE ZUUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 DR. BART STAPERT
 LAURA JANSSEN
 MARTIJN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAXIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE ESSENBURG
 JASPER PAUW
 NIELS VAN WERSCH
 MARIEKE VAN EIK
 MICHEL UITERVAAL
 SUUS HOPMAN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3353-0	
E 5 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
 Postbus 20019
 2500 EA 's-Gravenhage

Per telefax: 070 - 365 13 80
 [aantal pagina's, inclusief bijlage: 27]

Amsterdam, 5 juni 2007
 Onze ref. 20070546.ME/wv

Direct tel.nr: 020-344 62 95
 Direct faxnr: 020-344 62 01

ADVOCATEN

PROF. HANS ULRICH JESSURJUN D'OLIVEIRA

PROF. ANDRÉ NOLLEKAEMPER

PROF. TIES PRAKKEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

Betreft: / staatssecretaris van Justitie

Geachte heer, mevrouw,

Namens cliënt, de heer geboren op
 te Irak, van Iraakse nationaliteit, wonende te ("appellant")
 voor deze zaak woonplaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 te Amsterdam (1017 EM) op het kantoor van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift, zend ik u hierbij een hoger beroepschrift gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 mei 2007 (AWB 05/25997), verzonden op dezelfde dag, genomen in beroep tegen het besluit van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans staatssecretaris van Justitie ("staatssecretaris") van 11 mei 2005, waarbij appellants asielaanvraag is afgewezen. Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als bijlage 1 overgelegd.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 5 juni 2007, pagina 2

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert de navolgende grieven aan.

Grief 1 richt zich tegen de volgende rechtsoverwegingen:

VIII.8: "Aangezien in het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 de meest verstrekkende conclusie wordt getrokken met betrekking tot eisers betrokkenheid, namelijk, dat hij in de -gevangenis zelf aan martelingen heeft deelgenomen, ziet de rechtbank aanleiding om eerst te beoordelen of dit ambtsbericht zorgvuldig tot stand is gekomen en of verweerder de relevante onderzoeksresultaten uit dat ambtsbericht aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. (...)".

VIII.12.3: "De rechtbank heeft kennis genomen van de door de Minister van BuiZa verstrekte vertrouwelijke stukken, die aan het ambtsbericht van 25 juni 2004 ten grondslag zijn gelegd. Gelet op het geheime karakter van die informatie, staat het de rechtbank niet vrij de inhoud daarvan in haar uitspraak te bespreken. Na een zorgvuldige bestudering daarvan komt de rechtbank tot het oordeel dat die onderliggende stukken, voor zover het betreft de aan eiser tegengeworpen onderzoeksconclusie dat hij persoonlijk aan martelingen deelgenomen heeft, afdoende steun vindt in de daaraan te grondslag gelegde geheime stukken. Ten aanzien van de tegen de onderzoeksconclusies ingebrachte argumenten overweegt de rechtbank het volgende".

VIII.12.7: "Voor zover eiser nog heeft gewezen op hetgeen hij tijdens de hoorzitting op 4 februari 2005 bij de ambtelijke commissie heeft aangevoerd tegen het ambtsbericht van 25 juni 2004, overweegt de rechtbank dat die opmerkingen betrekking hebben op de andere dan de thans beoordeelde passages in het ambtsbericht. Bedoelde opmerkingen zien immers niet op eisers werkzaamheden als arts in de -gevangenis maar op zijn seniorlidmaatschap van de Baath-partij, het naast elkaar uitoefenen van verschillende functies en op eisers stam en geloofsovertuiging. Hetgeen eiser heeft aangevoerd, doet niet af aan de eerder genoemde passage in het ambtsbericht van 25 juni 2004".

VIII.12.8: "De rechtbank concludeert dan ook dat eiser er niet in is geslaagd tegen de in het ambtsbericht van 25 juni 2004 weergegeven passage dat hij

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 5 juni 2007, pagina 3

zich persoonlijk, als arts, schuldig heeft gemaakt aan martelingen, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan te voeren, zodat van de juistheid en volledigheid van (dit onderdeel van) voornoemd ambtsbericht kan worden uitgegaan. Dit leidt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder heeft kunnen aannemen dat eiser persoonlijk heeft deelgenomen aan martelingen".

VIII.12.9: "Reeds om die reden is gelet op rechtsoverweging VIII.11., sprake van 'personal participation' van eiser. De vraag of eiser daarnaast misdrijven heeft gefaciliteerd door spionage- en undercoveractiviteiten ten behoeve van de alsmede door werkzaamheden als arts in de gevangenis met minderjarigen, kan en zal de rechtbank dan ook verder buiten beschouwing laten".

Deze grief werpt de rechtsvraag op of de rechtbank haar beoordeling mag beperken tot de juistheid en volledigheid van één bevinding uit een individueel ambtsbericht en vervolgens mag concluderen dat van deze bevinding kan worden uitgegaan zonder daarbij de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen uit dit individuele ambtsbericht te beoordelen, terwijl alle bevindingen afkomstig zijn uit dezelfde bron.

Toelichting grief 1

1. Ten onrechte heeft de rechtbank haar oordeel omtrent de juistheid en volledigheid van het individuele ambtsbericht ("IAB") van 25 juni 2004 beperkt tot de in het ambtsbericht weergegeven bevinding dat appellant zich persoonlijk, als arts, schuldig heeft gemaakt aan martelingen. De rechtbank had eveneens de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen uit het IAB dienen te beoordelen waartegen appellant concrete aanknopingspunten voor twijfel heeft aangevoerd.
2. Redengevend hiervoor is dat blijkens de onderliggende stukken van dit IAB –voor zover appellant deze heeft kunnen inzien- alle informatie uit het IAB, afkomstig is uit één en dezelfde bron. Zoals appellant de onderliggende stukken namelijk heeft kunnen inzien, lijkt het erop dat de informatie afkomstig is van een zeker persoon die een positie bekleedt waarin hij contact onderhoudt met honderden politieke gevan-

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 5 juni 2007, pagina 4

genen in Irak (memorandum van 10 mei 2004, p. 2). Na deze vermelding in het memorandum, volgt de passage:

"De volgende informatie is bij [weggelakt] [weggelakt] inzake betrokkene bekend"(memorandum van 10 mei 2004, p. 3).

3. Vervolgens staat op de pagina's 3 en 4 van dit memorandum een opsomming vermeld van de informatie die bij deze bron over appellant bekend zou zijn. Deze informatie is gelijk aan alle bevindingen die zijn opgenomen in het IAB van 25 juni 2004.
4. De informatie in de onderliggende stukken die ten grondslag ligt aan de bevinding dat appellant zich persoonlijk, als arts, schuldig heeft gemaakt aan martelingen, lijkt weliswaar gebaseerd te zijn op derdeverklaringen van voormalig gevangenen die appellant als zodanig zouden hebben geïdentificeerd, maar deze informatie lijkt opnieuw afkomstig te zijn uit c.q. te zijn weergegeven door voornoemde bron (zie memorandum van 20 mei 2004, p. 4).
5. Deze (beperkte) inzage heeft appellant doen concluderen dat alle informatie afkomstig is uit een en dezelfde bron, die weliswaar informatie heeft verzameld bij derden, maar deze ene bron heeft alle informatie verzameld en is verantwoordelijk voor de weergave van alle informatie omtrent appellant en de daarop gebaseerde conclusies in het IAB.
6. Uit jurisprudentie van uw Afdeling volgt dat voor de vraag of de onjuistheid c.q. onvolledigheid van één bevinding in een IAB met zich brengt dat niettemin van de overige bevindingen kan worden uitgegaan, de vraag naar de herkomst van de bronnen waarop deze bevindingen zijn geschoold, van belang is. Appellant wijst in dit verband op een uitspraak van uw Afdeling van 8 augustus 2006 (JV 2006/362). In deze uitspraak was de vraag aan de orde in hoeverre twee ambtsberichten die tegenstrijdige informatie bevatten, niettemin beide aan de afwijzing ten grondslag mochten worden gelegd. Uw Afdeling overwoog:

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 5 juni 2007, pagina 5

"Na kennisneming van de aan de ambtsberichten ten grondslag liggende stukken is de Afdeling evenwel, anders dan de rechtbank, van oordeel dat deze enkele omstandigheid op zichzelf niet met zich brengt dat beide ambtsberichten niet op juiste wijze tot stand zijn gekomen en evenmin dat de minister aan het eerste ambtsbericht geen betekenis mocht hechten. Daartoe wordt overwogen dat de overige bevindingen uit het eerste ambtsbericht volgens de aan dat ambtsbericht ten grondslag liggende stukken afkomstig zijn uit andere bronnen. Voorts blijkt daaruit, op welke gronden de Minister van Buitenlandse Zaken in het tweede ambtsbericht met betrekking tot het door de dochter van de vreemdelingen genoten onderwijs tot andere informatie is gekomen. Dat die gronden niet in het tweede ambtsbericht staan vermeld en de minister deze ter zitting bij de rechtbank evenmin heeft kunnen verschaffen, doet aan dat oordeel niet af"(nadruk toegevoegd, ME) (r.o. 2.1.4).

7. Nu uit de onderliggende stukken van het IAB van 25 juni 2004 blijkt – voor zover appellant deze heeft kunnen inzien – dat alle bevindingen afkomstig zijn uit dezelfde bron, had de rechtbank gelet op bovenstaande uitspraak niet kunnen volstaan met beoordeling van één bevinding uit het IAB, zonder de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen te beoordelen. Immers, vaststelling van de onjuistheid en onvolledigheid van één van de overige bevindingen kan tot het oordeel leiden dat niet van de juistheid van de bron kan worden uitgegaan. Hierdoor strekt de onjuistheid van één bevinding zich *in casu* derhalve uit over de juistheid en volledigheid van het gehele IAB.
8. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte appellants beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen uit het IAB van 25 juni 2004 zijn aangevoerd, buiten de beoordeling gelaten. Voor de goede orde worden in het hiernavolgende de relevante beroepsgronden nogmaals weergegeven.
9. Ten eerste heeft appellant als beroepsgrond aangevoerd dat het IAB ten onrechte veronderstelt dat eiser tot de Soennitische-Arabische familie

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 5 juni 2007, pagina 6

behoort die afkomstig is uit de provincie (beroepsschrift van 15 juli 2005, paragraaf 39-45). Eiser behoort tot de Sjiitische familie afkomstig uit Deze beroepsgrond betwist de juistheid en volledigheid van de bevinding in het LAB dat appellant als arts in het werkzaam is geweest van 1992-1994. Appellant heeft daarnaast tijdens de ambtelijke hoorzitting op 4 februari 2005 een nadere toelichting hieromtrent gegeven (verslag ambtelijke hoorzitting van 4 februari 2005, pp. 1-2).

10. Ten tweede heeft appellant als beroepsgrond aangevoerd dat het LAB op onderdelen vaag is. Zo is in het LAB niet aangegeven in welk jaar appellant de rang van kolonel binnen de zou hebben bereikt en wanneer hij spionageactiviteiten zou hebben verricht (beroepsschrift van 15 juli 2005, paragraaf 51).
11. Ten derde heeft appellant tijdens de ambtelijke hoorzitting aangevoerd dat de wijk niet bestaat (verslag ambtelijke hoorzitting van 4 februari 2005, p. 2). Daarnaast heeft hij aangevoerd dat elk Baath-lid onder de verantwoordelijkheid viel van de afdeling van zijn eigen woonplaats en heeft hieromtrent een getuigenverklaring van de voorzitter van de adviesraad van het stadsdeel overgelegd (verslag ambtelijke hoorzitting van 4 februari 2005, p. 2) (zie ook pleitnota van 9 november 2006, paragraaf 52-53). Appellant heeft hiermee een concreet aanknopingspunt voor twijfel aangevoerd aan de juistheid van de bevinding dat hij in de hoofdstedelijke wijk is geweest.
12. Ten onrechte heeft de rechtbank derhalve deze beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen uit het LAB van 25 juni 2004 zijn aangevoerd, niet in de beoordeling betrokken, terwijl zij hun uitwerking hebben op de juistheid en volledigheid van het gehele LAB.

Grief 2 richt zich tegen de volgende rechtsoverwegingen:

VIII.8: "Aangezien in het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004 de meest verstrekende conclusie wordt getrokken met betrekking tot eisers be-

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 5 juni 2007, pagina 7

trokkenheid, namelijk, dat hij in de .gevangenis zelf aan martelingen heeft deelgenomen, ziet de rechtbank aanleiding om eerst te beoordelen of dit ambtsbericht zorgvuldig tot stand is gekomen en of verweerder de relevante onderzoeksresultaten uit dat ambtsbericht aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. (...)”.

VIII.10.4: “Gelet op voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het ambtsbericht van 25 juni 2004 op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat er in zoverre geen beletsel was voor verweerder om dit ambtsbericht, althans de daarin weergegeven onderzoeksresultaten met betrekking tot eisers persoonlijke deelname aan martelingen, aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen”.

VIII.11: “Vervolgens is de vraag aan de orde of eiser concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd, op grond waarvan kan worden getwijfeld aan de juistheid en de volledigheid van de inhoud van bedoeld ambtsbericht”.

VIII.12.1-VIII.12.8: “Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat in het onderhavige geval sprake is van dergelijke concrete aanknopingspunten. Ter onderbouwing hiervan heeft hij allereerst gewezen op de verklaringen die , de door eiser ter zitting van 9 november 2006 meegebrachte deskundige, ter zitting heeft afgelegd. (...).

Eiser heeft voorts nog enige schriftelijke verklaringen van collega-artsen en van de UPPI ingebracht. Deze verklaringen doen evenwel niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de in het ambtsbericht van 25 juni 2004 opgenomen conclusie over eisers deelname aan martelingen, in het licht van de daaraan ten grondslag gelegde (geheime) stukken. (...)

De rechtbank concludeert dan ook dat eiser er niet in is geslaagd tegen de in het ambtsbericht van 25 juni 2004 weergegeven passage dat hij zich persoonlijk, als arts, schuldig heeft gemaakt aan martelingen, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan te voeren, zodat van de juistheid en volledigheid van (dit onderdeel van) voornoemd ambtsbericht kan worden uitgaan. (...)”.

Deze grief werpt de rechtsvraag op of de rechtbank in strijd met het motiveringsbeginsel heeft gehandeld door appellants beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel zijn aangevoerd aan de juistheid

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepsschrift 5 juni 2007, pagina 8

en volledigheid van de bevinding dat appellant zich als arts persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan marteling, zonder motivering te passeren.

Toelichting grief 2

1. In strijd met het motiveringsbeginsel heeft de rechtbank de beoordeling van appellants beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de bevindingen uit het IAB van 25 juni 2004 dat appellant zich als arts persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan marteling, zijn uiteengezet, beperkt tot de beoordeling van de verklaring van getuige de schriftelijke verklaringen van collega-artsen en van de UPPI.
2. Appellant heeft meer concrete aanknopingspunten voor twijfel aangevoerd aan de juistheid en volledigheid van bovengenoemde bevinding. Deze bevinding uit het IAB vormt de grondslag voor het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris terecht artikel 1F Vv aan appellant heeft tegengeworpen. Gelet op het grote belang voor appellant bij de beoordeling van deze bevinding had de rechtbank niet zonder nadere motivering de overige concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van deze bevinding kunnen passeren.
3. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de overheid haar beslissingen deugdelijk moet motiveren. Dit geldt ook voor de rechter.

Vgl. Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, "Hoofdstukken van bestuursrecht", 12^e druk, Den Haag: Elsevier juridisch (2002), p. 620: "Het motiveringsbeginsel heeft verschillende functies.

-In de eerste plaats strekt het ertoe de kwaliteit van de beslissing te verhogen doordat het overheidsorgaan zich rekenschap moet geven van zijn gedachtegang en daarvan verslag moet doen op papier.

-In de tweede plaats kan een deugdelijke motivering een bijdrage leveren aan de aanvaarding (legitimiteit) van overheidsbeslissingen doordat begrip wordt gekweekt voor de juistheid van een andere opvatting dan de opvatting die verworpen is. Dit voorkomt het instellen van hoger beroep: gemotiveerde uitspraken hebben een hogere zeefwerking dan uitspraken die een machtswoord zijn.

SÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hoger beroepschrift 5 juni 2007, pagina 9

-Aan de andere kant biedt de motivering van een uitspraak aanknopingspunten voor het geschil in hoger beroep.

-Ten slotte is er het leereffect; de gemotiveerde uitspraak maakt het partijen mogelijk toekomstig gedrag af te stemmen op de inhoud van die uitspraak en draagt bij aan de verdere rechtsontwikkeling".

Vgl. ook HR 16 oktober 1998 (NJ 1999/7): "Bij de beoordeling van deze klacht moet het volgende worden vooropgesteld. Het Hof, als rechter die over de feiten oordeelt, was weliswaar vrij in de waardering van de in het geding gebrachte stukken, maar ook ten aanzien van het oordeel of het bewijs is geleverd, geldt het grondbeginsel van een behoorlijke rechtspleging dat elke rechterlijke beslissing tenminste zodanig moet worden gemotiveerd dat zij voldoende inzicht geeft in de aan haar ten grondslag liggende gedachtengang om de beslissing zowel voor partijen als voor derden - in geval van openstaan van hogere voorzieningen: de hogere rechter daaronder begrepen - controleerbaar en aanvaardbaar te maken (vgl. HR 4 juni 1993, nr. 15 096, NJ 1993, 659 en HR 7 april 1995, nr. 8631, NJ 1997, 21)"(r.o. 3.5).

Vgl. ook prof. mr. M. Schreuder-Vlasblom, "Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure", Deventer: Kluwer (2003), p. 39: "De motivering dient een zodanig inzicht te geven in de gedachtegang van de rechter, dat zijn beslissing aanvaardbaar, controleerbaar en bestrijdbaar is".

Vgl. ook artikel 121 Grondwet: "Met uitzondering van de gevallen bij de wet bepaald vinden de terechtzittingen in het openbaar plaats en houden de vonnissen de gronden in waarop zij rusten. De uitspraak geschiedt in het openbaar".

4. Uit de jurisprudentie volgt weliswaar dat de rechtbank niet op alle beroepsgronden hoeft in te gaan. Echter, nu de rechtbank *in casu* vaststelling van artikel 1F Vv volledig heeft gebaseerd op de beoordeling van de juistheid en volledigheid van voornoemde bevinding uit het LAB en deze vaststelling vergaande consequenties heeft voor appellant, had de

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIINGAARDEN

Hoger beroepschrift 5 juni 2007, pagina 10

rechtbank niet zonder nadere motivering appellants overige concrete aanknopingspunten voor twijfel die hieromtrent in beroep zijn aangevoerd kunnen passeren. Zulks geldt te meer nu de rechtbank haar oordeel over de juistheid en volledigheid van voornoemde bevinding uit het IAB volledig lijkt te baseren op de voor appellant geheim gehouden onderliggende stukken uit het IAB die op voornoemde bevinding betrekking hebben.

5. Voor de goede orde geeft appellant nogmaals een overzicht van de concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van voornoemde bevinding die hij in zijn beroepsgronden heeft aangevoerd.
6. Ten eerste heeft appellant tijdens de zitting van de ambtelijke hoorcommissie aangegeven dat een verschil bestaat tussen een ziekenhuis en een health centre (p. 6).
7. Ten tweede heeft appellant gemotiveerd uiteengezet dat de inhoud van het IAB van 25 juni 2004 met termen en locaties inzake strooit zonder dat de gevangenis en het ziekenhuis/de ziekenhuizen inzichtelijk in kaart is/zijn gebracht (pleitnota van 9 november 2006, paragraaf 32-38).
8. Ten derde heeft appellant in beroep gemotiveerd uiteengezet dat tegenstrijdigheid bestaat tussen het IAB van 25 juni 2004 waarin is vermeld dat het hoofd van het ziekenhuis te was, terwijl het IAB van 25 april 2002 vermeldde dat het ziekenhuis op het terrein van de gevangenis "tot medio 2000...onder leiding van stond (beroepschrift van 15 juli 2005, paragraaf 48).
9. Ten vierde heeft appellant een getuigenverklaring van voormalig gevangene, de heer , overgelegd (reeds afgelegd op 22 september 2003, onderdeel van het dossier, zie ook pleitnota van 9 november 2006, paragraaf 58).
10. Ten vijfde heeft appellant zijn diploma van zijn vervolgopleiding van oktober 1994 tot oktober 1995 als anesthesist overgelegd (pleitnota van 9 november 2006, paragraaf 60 en nader gehoor, p. 7).

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNCAARDEN

Hoger beroepschrift 5 juni 2007, pagina 11

11. De rechtbank heeft in strijd met het motiveringsbeginsel deze concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van de bevinding dat appellant als arts persoonlijk gevangenen heeft gemarteld, zonder nadere motivering gepasseerd.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 mei 2007, te vernietigen, en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, dan wel zelf de zaak af te doen, kosten rechtens.

Hoogachtend,

A.M. van Eik

Bijlage

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

ADVOCATEN

KEIZERSGRACHT 560-562, 1017 EM AMSTERDAM
 TELEFOON 020-344 62 00, TELEFAX 020-344 62 01
 E-MAIL: info@bkw.nl

DR. BRITTA BÖHLER
 MARQ WIJNGAARDEN
 VICTOR KOPPE
 PROF. STIJN FRANKEN
 MICHIËL FESTMAN
 CHRISJE ZUUR
 FLIP SCHÜLLER
 PROF. LIESBETH ZEGVELD
 OK. BART STAPERT
 LAURA JANSSEN
 MARTIJN STROOIJ
 FLORIMOND WASSENAAR
 MAXIM FERSCHTMAN
 VALÉRIE ESSENBURG
 JASPER PALIJ
 NIELS VAN WERSCH
 MARIEKE VAN EIK
 MICHEL UITERWAAL
 SLUIS HOPMAN

AD-RECHT

PROF. HANS JURICH JESSURUN D'OLIVEIRA
 PROF. ANDRÉ NOLLKAEMPER
 PROF. TIES PRACKEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3730	B 20 JUN 2007
ZAAKNR.	
AAN: VI-Proch	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag

Per telefax: 070-36 51 380
 (in totaal 11 pagina's)

Amsterdam, 20 juni 2007
 Onze ref. 20070546.ME
 Uw ref. 200703870/1/V1
 Tel.nr. 020-344 6295
 Direct faxnr. 020-344 6201

VERWEERSCHRIFT

Betreft: / staatssecretaris van Justitie

Geachte heer/mevrouw,

In bovengenoemde zaak ontvang ik uw brief van 6 juni 2007 met als bijlage het hoger beroepschrift van appellant, de staatssecretaris van Justitie ("staatssecretaris"). Namens cliënt,

geboren op [] te Irak en van Irakese nationaliteit, wonende te [] in deze zaak woonplaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 te Amsterdam (1017 EM) ten kantore van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd de verweren tegen voornoemd hoger beroepschrift te ondertekenen en in te dienen, dien ik hierbij in de verweren tegen het hoger beroepschrift.

Verweer tegen de grief

- De door de staatssecretaris geformuleerde grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank Amsterdam in zijn uitspraak van 9 mei 2007 dat de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie ("minister") onvoldoende kenbaar en draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom de belangen van de Staat dienen te prevaleren boven de belangen van [], met name nu de minister is voorbijgegaan aan de omstandigheid dat aan de echtgenote en kinderen van [] een verblijfsver-

20 juni 2007, pagina 2

gunning is verleend op de a-grond van artikel 29 Vw. Hierbij overwoog de rechtbank dat de minister een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging heeft verricht waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

2. Deze grief kan niet slagen.

Inleiding

3. De kern van de grief is dat de rechtbank ten onrechte zou hebben geoordeeld dat een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging is verricht waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.
4. De staatssecretaris stelt zich in het hoger beroepsschrift daarnaast op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat door de toenmalige minister onvoldoende is weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van naar Irak (a) en dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de omstandigheid dat de toenmalige minister de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning heeft beoordeeld, kan worden afgeleid dat de minister meende dat zich in een uitzonderlijke situatie bevond (b).
5. De staatssecretaris heeft in overeenstemming met de uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004 (JV 2004/279) haar grief ingericht: indien sprake is van een duurzaam 3 EVRM-beleidsel (a) en daarnaast sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt (b) kan van de staatssecretaris worden gevergd dat zij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is (c).

ABRvS (JV 2004/279): "De verhouding tussen artikel 45 en artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 brengt niettemin met zich dat de minister de beoordeling van de asielaanvraag van de betrokken vreemdeling op zodanige wijze dient in te richten en af te bakenen, dat zo enigszins mogelijk wordt voorkomen dat de vreemdeling in de zojuist bedoelde situatie geraakt, teneinde de groep vreemdelingen die komt te verkeren in die door de wetgever kennelijk ongewenst geachte situatie, zoveel mogelijk te beperken. Daartoe moet het besluit er blijk van geven dat door de minister is onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst, waartoe de bevoegdheid voortvloeit uit een afwijzende meeromvattende beschikking, en dient hij overeenkomstig het dwingend bepaalde in artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken. Voorts staat het de minister vrij te beoordelen of sprake is van vluchtelingenstatus alvorens artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag in te roepen en zal hij in voorkomende gevallen moeten bezien of daartoe aanleiding bestaat. In de gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet en daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van de

20 juni 2007, pagina 3

minister voorts worden gegeven dat hij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. De toepassing van artikel 3.107 Vb 2000 mag niet in de weg staan aan het verrichten van het onderzoek dat ingevolge het stelsel van de wet is vereist"(r.o. 2.6.8).

6. In lijn met de structuur zoals uiteengezet in de uitspraak van uw Afdeling en in lijn met de structuur van het hoger beroepsschrift zal

de grief van de staatssecretaris in het hiernavolgende weerleggen. Achtereenvolgens zal derhalve ingaan op de argumentatie van de staatssecretaris omtrent het duurzaam 3 EVRM-beleidsel (a), de uitzonderlijkheid van de situatie van (b) en op de kern van de grief van de staatssecretaris, namelijk de belangenafweging in het kader van de disproportionaliteit van het onthouden van de verblijfsvergunning (c). Tenslotte zal stilstaan bij het argument van de staatssecretaris omtrent de procesorde (d).

a) duurzaam 3 EVRM-beleidsel

7. De staatssecretaris wijst in de motivering van haar grief er op dat door de rechtbank in r.o. VIII 20.1 ten onrechte zou zijn geoordeeld dat door de minister onvoldoende zou zijn weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen de terugkeer van naar Irak (hoger beroepsschrift, paragraaf 3.5).

8. stelt zich op het standpunt dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat door de minister onvoldoende is weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen terugkeer van naar Irak.

9. heeft tijdens de zitting van de ambtelijke hoorcommissie op 4 februari 2005 omtrent zijn te verwachten problemen bij terugkeer naar Irak het volgende geantwoord:

"Ik ben bang...het traject willen wegsturen (verslag ambtelijke hoorcommissie van 4 februari 2005, p. 8).

10. Voorts is door de gemachtigde van tijdens de ambtelijke hoorcommissie hieromtrent opgemerkt:

"Ik heb nog...niet terug kan" (verslag ambtelijke hoorcommissie van 4 februari 2005, p. 8).

11. In de thans vernietigde beschikking van 11 mei 2005 heeft de minister ten aanzien van haar stelling dat artikel 3 EVRM zich niet duurzaam zou verzetten tegen uitzetting volstaan met de volgende passage:

"Betrokkene heeft tegen de achtergrond van de huidige ontwikkelingen in Irak niet aannemelijk gemaakt dat in zijn geval artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag zich duurzaam verzet tegen terugkeer naar het land van herkomst. Dit betekent dat het voorstellen tot uitzetting blijft bestaan, doch niet geëffectueerd zal worden

20 juni 2007, pagina 4

zolang bij terugkeer nog sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM dan wel artikel 3 Anti-Folterverdrag" (p. 22).

12. Deze passage geeft geen blijk van een deugdelijke motivering waarom artikel 3 EVRM zich niet duurzaam verzet tegen uitzetting van laimi. De minister heeft nagelaten enige motivering te geven voor de stelling dat artikel 3 EVRM zich niet duurzaam verzet tegen mi's uitzetting, terwijl tijdens de ambtelijke hoorzitting gemotiveerd heeft uiteengezet dat hij een duurzaam 3 EVRM-risico loopt. Terecht heeft de rechtbank derhalve geoordeeld dat de minister onvoldoende heeft weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting.
13. Voor de goede orde, aangezien het procesverloop in onderhavige zaak ertoe heeft geleid dat alleen één inhoudelijke beslissing is genomen (zie verder hierna onder d)), zal ook aangeven dat hetgeen omtrent de duurzaamheid van het 3 EVRM-beleidsel in de gronden van beroep van 15 juli 2005 is uiteengezet, onvoldoende is weersproken door de toenmalige minister in het verweerschrift van 27 oktober 2006.
14. Door is in de gronden van beroep van 15 juli 2005 (paragraaf 72-77) aangegeven dat uit het onderzoek van de minister van Buitenlandse Zaken volgt dat hij zal worden geassocieerd met mensenrechtenschendingen begaan door het regime van Saddam Hoessein, waarbij hij het risico loopt het slachtoffer te worden van wraakmoorden gepleegd jegens leden van het voormalig regime.
15. In het verweerschrift van 27 oktober 2006 heeft de minister volstaan met een herhaling van haar standpunt uit de beschikking:

"Eiser stelt dat, anders dan in de beschikking is overwogen, de situatie in Irak zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting. Zolang er in Irak mensen zijn die met zijn daden bekend zijn, aldus eiser, zal hij een reëel risico lopen als bedoeld in artikel 3 EVRM. Tijdens het gehoor door de ambtelijke commissie heeft eiser gewezen op de zijns inziens bestaande campagnes in het huidige Irak tegen intellectuelen en mensen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven. De Minister heeft op grond hiervan in de beschikking overwogen dat tegen de achtergrond van de ontwikkelingen in Irak, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting naar Irak.

Wat hiervan zij, eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij zich in een uitzonderlijke situatie bevindt en, als van een uitzonderlijke situatie wel sprake zou zijn, het onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is" (verweerschrift, paragraaf 2.20) (onderstreping toegevoegd, ME).

16. Terecht heeft de rechtbank derhalve geoordeeld dat de minister onvoldoende heeft weersproken dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting.

20 juni 2007, pagina 5

b) verhouding tussen beoordeling van (dis-)proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning en uitzonderlijke situatie

17. De staatssecretaris stelt vervolgens in het hoger beroepschrift dat de omstandigheid dat de minister in de beschikking ook de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning heeft beoordeeld, geen afbreuk doet aan de overwegingen op het punt inzake de duurzaamheid van het 3 EVRM-beleidsel (hoger beroepschrift, paragraaf 3.5). Deze redenering van de staatssecretaris kan niet volgen. Uit de uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004 (JV 2004/279) volgt namelijk dat de staatssecretaris alleen in de beoordeling van de (dis)proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning hoeft te treden indien uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting (en indien de vreemdeling zich in een uitzonderlijke situatie bevindt). Zie het hierboven uiteengezette citaat uit de uitspraak van uw Afdeling van 2 juni 2004.
18. De omstandigheid dat door de minister is beoordeeld of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is, geeft daarmee aan dat ervan moet worden uitgegaan dat artikel 3 EVRM zich in de situatie van duurzaam verzet tegen uitzetting.
19. Het daaropvolgende argument van de staatssecretaris kan evenmin volgen. De staatssecretaris stelt:

“Uit het feit dat de toenmalige Minister de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning heeft beoordeeld, kan verder, anders dan de rechtbank aan het slot van rov. VIII 20.2 overweegt, niet worden afgeleid dat de Minister meende dat verweerder zich in een uitzonderlijke situatie bevond” (hoger beroepschrift, paragraaf 3.6).

20. Deze redenering van de staatssecretaris is onjuist. Zoals uit bovengenoemd citaat van uw Afdeling volgt, kan van de staatssecretaris worden verwacht dat zij de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning beoordeelt indien sprake is van een uitzonderlijke situatie (en indien sprake is van een duurzaam 3 EVRM-beleidsel). Dit betekent dat pas in de vraag naar de proportionaliteit wordt getreden, nadat is beoordeeld of aan voornoemde cumulatieve voorwaarden is voldaan. Derhalve dient ook eerst sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie, voordat de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning moet worden beoordeeld. De stelling van de staatssecretaris is derhalve onjuist.
21. Mocht uw Afdeling vorenstaande niet volgen en overwegen dat de proportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning ook dient te worden beoordeeld indien zich geen uitzonderlijke situatie voordoet (en artikel 3 EVRM zich niet duurzaam verzet tegen uitzetting), dan laat zulks onverlet dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging heeft verricht waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

20 juni 2007, pagina 6

22. De overweging van de staatssecretaris dat uit de beoordeling van de vraag of het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is, hooguit kan worden afgeleid dat de minister meende dat van een uitzonderlijke situatie geen sprake was (hoger beroepschrift, paragraaf 3.6), mist gelet op bovenstaande enige grondslag.

c) (dis-)proportionaliteit onthouden verblijfsvergunning

23. De kern van de grief van de staatssecretaris is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat de minister een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging heeft verricht waarom het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning aan [naam] niet disproportioneel is, met name nu aan zijn vrouw en kinderen een verblijfsvergunning op de a-grond van artikel 29 Vw is verleend.
24. Ten eerste merkt de staatssecretaris hieromtrent op dat niet valt in te zien waarom de motivering die in de beschikking van 11 mei 2005 op blz. 22 is opgenomen, niet voldoende zou zijn.

Vgl. beschikking van 11 mei 2005, p. 22: "Het onthouden van een verblijfsvergunning aan betrokkene onder deze omstandigheden is niet als disproportioneel aan te merken. Hierbij is het volgende van belang. Betrokkene heeft geen melding gemaakt van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de Minister tot het oordeel zou moeten komen dat in zijn geval het onthouden van een verblijfstitel zonder op voorzienbare termijn over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn. Daarbij wordt het volgende overwogen. Betrokkene heeft weliswaar aangevoerd dat hij de inburgeringscursus al achter de rug heeft en dat hij de opleiding geneeskunde [in] Nederland bijna heeft afgerond. De kenbare belangen van betrokkene wegen echter niet op tegen de belangen van de Nederlandse staat bij het handhaven van het uitgangspunt dat een persoon ten aanzien van wie gronden aanwezig zijn om het bepaalde in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag tegen te werpen, niet in het bezit zal worden gesteld van enig verblijfstitel. Gelet op de ernst van onderhavige zaak geldt dit a fortiori voor betrokkene".

25. [naam] merkt hieromtrent het volgende op.
26. Ten eerste heeft de rechtbank haar oordeel omtrent het ontbreken van een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging niet beperkt tot de omstandigheid dat de verlening van een verblijfsvergunning aan [naam] vrouw en kinderen had dienen te nopen tot een nadere motivering en kenbare belangenafweging. De rechtbank heeft overwogen dat met name die omstandigheid tot een nadere motivering had dienen te nopen; de minister heeft namelijk evenmin een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging verricht ten aanzien van de integratie en worteling van [naam] in de Nederlandse maatschappij.
27. Uit bovenstaande geciteerde passage uit de beschikking blijkt duidelijk dat geen draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging is verricht waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is. De toenmalige minister heeft volstaan met de motivering dat de kenbare belangen van [naam] niet opwegen tegen de belangen

- van de Nederlandse staat. Een nadere motivering waarom en een kenbare belangenafweging hieromtrent ontbreken.
28. Ten tweede heeft de rechtbank nu juist benadrukt dat de omstandigheid dat aan de minderjarige kinderen en echtgenote van een verblijfsvergunning op de a-grond van artikel 29 Vw is verleend, een omstandigheid is die een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging vereist waarom het onthouden van een verblijfsvergunning aan niettemin niet disproportioneel is. Hieromtrent heeft de toenmalige minister geen enkele overweging opgenomen in de beschikking. Terecht heeft de rechtbank derhalve geoordeeld dat een voldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging ontbreekt.
29. Het verweer van de staatssecretaris dat pas in beroep naar voren heeft gebracht dat aan zijn gezinsleden een verblijfsvergunning is verleend op grond van artikel 29 lid 1 sub a Vw zal hierna onder d) worden weerlegd. Echter, plaatst in het kader van deze argumentatie van de staatssecretaris alvast de volgende opmerking. Het was de toenmalige minister ten tijde van het slaan van de bestreden beschikking reeds bekend dat aan de gezinsleden van een verblijfsvergunning was verleend. Immers, de beschikking waarbij aan gezinsleden een verblijfsvergunning is verleend, dateert van 24 maart 2005. Ten tijde van het slaan van de bestreden beschikking in de zaak van was daarmee voor de minister de verlening van de verblijfsvergunning aan de gezinsleden van reeds kenbaar. Daarmee was deze omstandigheid tevens een kenbaar belang dat de toenmalige minister eigener beweging had dienen te nopen tot het beoordelen van dit belang in de belangenafweging; de minister heeft dit nagelaten.
30. Mocht uw Afdeling vorenstaande niet volgen en oordelen dat zelf de verlening van de verblijfsvergunning aan zijn gezinsleden naar voren had moeten brengen als te wegen belang, dan stelt zich subsidiair op het standpunt onder verwijzing naar hetgeen hierna onder d) zal worden uiteengezet, dat ook de passage in het verweerschrift van 27 oktober 2006 (in reactie op hetgeen in het beroepschrift van 15 juli 2005 omtrent de verlening van de verblijfsvergunning aan zijn vrouw en kinderen naar voren heeft gebracht) niet getuigt van een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging waarom met name de verlening van de verblijfsvergunning aan zijn gezinsleden niet ertoe leidt dat het onthouden van een verblijfsvergunning aan niet disproportioneel is.

Vgl. verweerschrift van 27 oktober 2006: "Zoals in de beschikking is overwogen wegen de persoonlijke belangen van eiser niet op tegen het belang van de Nederlandse Staat om aan personen als eiser geen verblijfsvergunning te verlenen. Dat eiser heeft getracht in de Nederlandse samenleving te integreren, ligt binnen zijn risicosfeer. Dat aan zijn gezinsleden wel een verblijfsvergunning is verleend, betekent niet dat de belangen van de Staat bij het niet verlenen van een verblijfsvergunning aan eiser moeten wijken" (paragraaf 2.20).

31. Deze passage bevat geen nadere motivering en kenbare afweging waarom de belangen van ... niet prevaleren boven die van de Staat.
32. De rechtbank heeft derhalve op goede gronden geoordeeld dat een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging ontbreekt waarom het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.
33. Ten aanzien van de argumentatie van de staatssecretaris in het hoger beroepschrift dat de verlening van de verblijfsvergunning aan de echtgenote en minderjarige kinderen van ... ook overigens geen omstandigheid is die zij gehouden was in de belangenafweging te beoordelen, merkt ... het volgende op.
34. De toenmalige minister heeft met verlening van de verblijfsvergunning aan de gezinsleden van ... terwijl op dat moment reeds duidelijk was (had kunnen zijn) dat artikel 1F Vv aan ... zou worden tegengeworpen, tevens berust in de omstandigheid dat artikel 8 EVRM zou worden ingeroepen om ook aan ... verblijf in Nederland toe te staan. Deze omstandigheid bestond te meer nu met de erkenning van de gezinsleden van ... als vluchteling objectieve belemmeringen in de zin van artikel 8 EVRM bestaan om het gezinsleven in Irak uit te oefenen. Derhalve is deze omstandigheid een zwaarwegend belang waarvan de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat dit in een draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging had dienen te worden gewogen.
35. Subsidiair wijst ... erop dat aan zijn gezinsleden een verblijfsvergunning is verleend op grond van "family related persecution". Aan de gezinsleden van ... is vanwege hem een verblijfsvergunning verleend. Het gezinsleven dat zijn gezinsleden met ... uitoefenen heeft ertoe geleid dat zij in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 sub a Vw. Deze grond voor verlening van de verblijfsvergunning is een omstandigheid waarvan de rechtbank terecht heeft overwogen dat de toenmalige minister deze in een onvoldoende draagkrachtig gemotiveerde en kenbare belangenafweging heeft beoordeeld.

Vgl. minuut bij beschikking van 24 maart 2005: "Betrokkenen zijn echtgenote/kinderen van ... die artikel 1F Vv tegengeworpen heeft gekregen wegens zijn werkzaamheden in de rang van kolonel bij de ... en zijn werkzaamheden als arts in de ... gevangenis. De heer ... heeft zich aan verschillende misdrijven schuldig gemaakt. Hiertoe wordt verwezen naar de verschillende LAB's die betrekking hebben op hem en die zich in het dossier van de familie ... bevinden. Aangezien BuiZa uit verschillende bronnen heeft vernomen waaraan de heer ... zich schuldig heeft gemaakt, is dit bij verschillende mensen in Irak bekend. Het AAB Irak van 5 januari 2004 stelt dat een medewerker van AI stelde dat personen die verondersteld worden verbonden te zijn aan het regime van Saddam, met inbegrip van familieleden van Baath-functionarissen, onderworpen zijn aan vergeldingsmaatregelen en aanvallen. Gelet hierop kan m.i. niet uitgesloten worden dat betrokkenen een risico lopen op family related persecus[t]ion. Derhalve

20 juni 2007, pagina 9

inwilligen onder artikel 29a (p. 1, zie bijlage 5 bij de gronden van beroep van 15 juli 2005)".

36. De argumentatie van de staatssecretaris dat indien zij wel gehouden is deze omstandigheid in de belangenafweging te betrekken, in feite toetsing van familie- en gezinsleven in zaken waarin artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen een rol (gaat) spelen, terwijl dat in asielzaken, anders dan via artikel 29, eerste lid, onder e en f, Vw 2000, geen rol kan spelen (hoger beroepsschrift, paragraaf 3.7), treft geen doel.
37. Uw Afdeling heeft de belangenafweging die in het kader van vaststelling van artikel 1F Vv en artikel 3 EVRM (JV 2004/279) dient te worden verricht, nu juist niet nader afgebakend, -hetgeen logisch is aangezien de te wegen belangen van geval tot geval verschillen. Uit onderhavige uitspraak van de rechtbank is evenmin een algemene regel af te leiden als zou het gezinsleven altijd een rol spelen in de belangenafweging die in het kader van de artikel 1F Vv en artikel 3 EVRM vaststelling moet worden gemaakt.
38. In onderhavige zaak heeft de rechtbank echter terecht overwogen dat de toenmalige minister de verlening van de vergunning aan de gezinsleden van in een gemotiveerde en kenbare belangenafweging had dienen te beoordelen; aan zijn gezinsleden is namelijk een verblijfsvergunning verleend op grond van "family related persecution" terwijl op het moment van verlening reeds duidelijk was, althans had kunnen zijn, dat artikel 1F Vv aan zou worden tegengeworpen.
39. De grief van de staatssecretaris kan derhalve niet slagen.

d) procesorde

40. Tenslotte merkt ten aanzien van het laatste argument van de staatssecretaris dat pas in beroep heeft aangevoerd dat aan zijn gezinsleden een verblijfsvergunning is verleend het volgende op.
41. Vanwege het niet-tijdig beslissen op de aanvraag van heeft hij bezwaar gemaakt tegen het niet-tijdig beslissen. Het gevolg is dat de beschikking op bezwaar van 11 mei 2005 een eerste inhoudelijke beslissing is. Als gevolg hiervan kon ook pas in beroep zich verweren tegen tegenwerping van artikel 1F Vv en het onthouden van de verblijfsvergunning. *Nota bene* heeft met name door toedoen van verweerder één procesgang moeten ontberen.

Vgl. Rechtbank 's-Gravenhage zp Assen 17 juni 2003 (JV 2003/376): "Op grond van de volgende overwegingen onderschrijft de rechtbank in het onderhavige geval verweerders standpunt, dat eiser in strijd met de regels van goede procesorde handelt door deze feiten pas nu aan de orde te stellen, niet.

Uit het de rechtbank ter beschikking staande procesdossier blijkt dat de bestreden beschikking van 12 april 2001 inhoudt een beslissing op het bezwaar tegen het niet-tijdig beslissen op de aanvraag van eiser. Daarbij heeft verweerder eiser direct het uitsluitingsartikel 1 (F) tegengeworpen. Aan de beslissing op bezwaar is derhalve geen beslis-

20 juni 2007, pagina 10

sing in primo voorafgegaan zodat eiser niet eerder dan na het bestreden besluit kennis heeft kunnen nemen van verweerders standpunt ten aanzien van artikel 1 (F) en niet eerder dan in de beroepsfase heeft kunnen reageren op dit standpunt.

Voorts acht de rechtbank het volgende van belang.

De gehoudenheid van de vreemdeling als bedoeld in artikel 31, eerste lid, Vw 2000 om bij de aanvraag aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van de aangevraagde vergunning vormen, gaat niet zo ver dat de vreemdeling ook gehouden is reeds bij de aanvraag argumenten aan te voeren tegen een mogelijke tegenwerping door verweerder dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan de in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag bedoelde gedragingen.

Binnen het kader van de besluitvorming naar aanleiding van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft de standpuntbepaling van verweerder dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan een gedraging als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag een eigenstandig karakter. Dit (ambtshalve ingenomen) standpunt heeft voorts een voor eiser belastend karakter. Bij een dergelijk belastend oordeel geldt de bestuursrechtelijke hoofdregel van artikel 3:2 Awb, dat het bestuursorgaan moet zorgen voor de gegevens die nodig zijn voor een verantwoord oordeel onverkort. Nu bij het bestreden besluit voor het eerst aan eiser is tegengeworpen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag genoemde gedragingen, kan derhalve hetgeen eiser in het beroepschrift als reactie daarop naar voren heeft gebracht, bij de beoordeling van het geschil worden betrokken. De omstandigheid dat eiser in de bezwaarfase bij brief van 23 oktober 2000 op de hoogte was gesteld van het feit dat zijn aanvraag in handen was gesteld van het projectteam <1F> en dat daarna nog een gehoor heeft plaatsgevonden, kan daar niet aan af doen. Verweerder had zich in die brief immers nog niet op het standpunt gesteld dat eiser zich aan gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag had schuldig gemaakt, laat staan dat eiser op de hoogte was van de motivering van dat standpunt. Eiser kon zich derhalve niet eerder dan in het beroepschrift tegen het door verweerder ingenomen standpunt verweren.

Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat in de onderhavige casus hetgeen in beroep is aangevoerd dient te worden meegewogen bij de beoordeling van het beroep (onderstreping toegevoegd, ME).

42. Daarbij wijst erop dat hij door de ambtelijke hoorcommissie niet is gevraagd over bijzondere omstandigheden waarom het onthouden van een verblijfsvergunning aan hem disproportioneel zou zijn. Het was voor derhalve niet eerder kenbaar dan na het slaan van de beschikking op bezwaar van 11 mei 2005 dat de disproportionaliteit van het onthouden van een verblijfsvergunning zou worden beoordeeld. heeft derhalve in beroep tijdig belangen aangevoerd die moeten

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

20 juni 2007, pagina 11

worden gewogen in het kader van de beoordeling of het onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

43. Zoals hierboven uiteengezet geeft de passage van de staatssecretaris hieromtrent in het verweerschrift (paragraaf 2.20) geen blijk van een voldoende draagkrachtige gemotiveerde en kenbare belangenafweging hieromtrent: welk gewicht toekomt aan het belang van de verlening van de verblijfsvergunning aan de gezinsleden is niet nader uiteengezet. Evenmin is gemotiveerd waarom de belangen van de Staat zwaarder dienen te wegen dan de belangen van .

44. De grief van de staatssecretaris kan derhalve niet slagen.

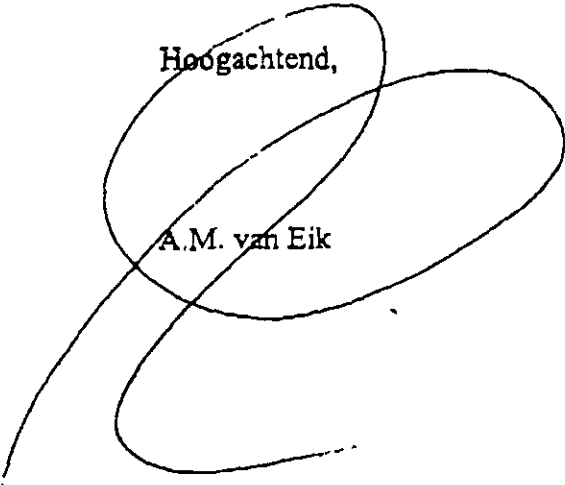
Conclusie

Tot ongegrondverklaring van het hoger beroep van de staatssecretaris, kosten rechtens.

Een afschrift van dit verweerschrift zal worden toegestuurd aan de gemachtigde van de staatssecretaris, mr. M.M. van Asperen.

Hoogachtend,

A.M. van Eik

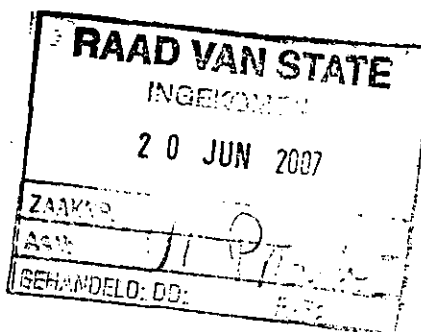
Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

**Pels Rijcken
& Droogleever**
*Fortuijn advocaten
en notarissen*

Bezorgen

De Hoogedelgestrenge Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

onze ref. GH/JR/51009240
uw ref. 200703870/1/V1
inzake SvJ/
IND-nr. 9812.13.2009

G.M.H. Hoogvliet
advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

20 juni 2007

Hoogedelgestrenge heer,

Bij brief van 6 dezer hebt u de staatssecretaris van Justitie – nader te noemen de staatssecretaris - erop gewezen dat uiterlijk heden een schriftelijke uiteenzetting dient te worden gegeven met betrekking tot hetgeen in het hogerberoepsschrift van 5 dezer, op diezelfde datum bij de Raad van State ingekomen, naar voren is gebracht. Voor de goede orde zij vermeld dat op diezelfde datum ook namens de staatssecretaris van Justitie hoger beroep is ingesteld. Dit hoger beroep is onder hetzelfde nummer bij uw Afdeling geregistreerd.

In verband met de afwezigheid vanwege vakantie van mijn kantoorgenote mevrouw mr. M.M. van Asperen, die de belangen van de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon in eerste instantie behartigd heeft, bericht ik u naar aanleiding van het hogerberoepsschrift van de heer . als volgt.

Het hoger beroep is gericht tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 9 mei 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 05/25997).

In deze procedure was aan de orde het beroep van appellant tegen het besluit van 11 mei 2005 waarbij het bezwaar van appellant tegen het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag gegrond is verklaard en voor het overige ongegrond is verklaard.

De staatssecretaris meent dat de asielaanvraag van de heer op goede gronden is afgewezen. Zoals in het namens de staatssecretaris ingediende hogerberoepsschrift onder 3.2 is vermeld, is de rechtbank de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Intergratie terecht gevolgd in diens conclusie dat aan de heer in verband met artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag geen verblijfsvergunning kan worden verleend op grond van artikel 29, lid 1, aanhef en onder a Vw 2000.

De heer voert twee grieven aan. Deze grieven falen, althans kunnen leiden tot het daarmee beoogde doel.

De eerste grief is kennelijk gestoeld op de gedachte dat de rechtbank haar beoordeling niet had mogen beperken tot de juistheid en volledigheid van de mededeling in het ambtsbericht van 25 juni 2004 dat uit onderzoek is gebleken dat de heer ook aan martelingen heeft deelgenomen. De heer betoogt dat de rechtbank ook de juistheid en volledigheid van de overige bevindingen in het ambtsbericht van 25 juni 2004 had dienen te beoordelen.

Allereerst wordt dienaangaande opgemerkt dat zijdens appellant kennelijk niet wordt bestreden de vaststelling van de rechtbank in rov. VIII.7 dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon zich ten aanzien van het persoonlijk begaan van misdrijven (uitsluitend) heeft gebaseerd op de bevindingen, weergegeven in het individuele ambtsbericht van 25 juni 2004. Voor wat betreft het faciliteren van misdrijven heeft de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon zich – aldus de rechtbank – gebaseerd op de bevindingen in de verschillende ambtsberichten, in onderlinge samenhang gezien. Evenmin is bestreden de overweging in het tweede deel van rov. VIII.8 dat, indien de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon de heer op grond van het ambtsbericht van 25 juni 2004 heeft kunnen tegenwerpen dat hij zelf gemarteld heeft, hetgeen door appellant is aangevoerd tegen de ambtsberichten, voorzover deze zijn gehanteerd voor de tegenwerping dat eiser tevens misdrijven heeft gefaciliteerd, verder onbesproken kan blijven.

Dat de rechtbank zich heeft beperkt tot de vraag of aan de heer op grond van het ambtsbericht van 25 juni 2004 kan worden tegengeworpen dat hij zelf gemarteld heeft, wordt kennelijk niet bestreden. De gedachte van appellant is kennelijk dat voor de vraag of appellant inderdaad kan worden tegengeworpen dat hij zelf gemarteld heeft niet bepalend is of de desbetreffende mededeling in het

ambtsbericht van 25 juni 2004 als zodanig op voldoende grondslag berust, doch dat ook moet worden nagegaan of de overige bevindingen, die niet (rechtstreeks) betrekking hebben op de betrokkenheid bij martelingen, op goede grondslag berusten en dat, als bij die andere bevindingen vraagtekens te plaatsen zouden zijn ook de mededeling dat de heer [] betrokken is geweest bij martelingen wordt aangetast, ondanks het feit dat die mededeling zelf voldoende zou zijn onderbouwd. Deze opvatting kan niet als juist worden aanvaard.

In de eerste plaats berust het betoog van appellant op de veronderstelling dat alle bevindingen afkomstig zijn uit één en dezelfde bron. Die veronderstelling is – indien al eerder aangevoerd – speculatief. De onderliggende stukken van het ambtsbericht, voorzover bekend gemaakt, rechtvaardigen niet de stellige conclusie dat alle bevindingen afkomstig zijn uit één en dezelfde bron.

Voor zijn opvatting zoekt appellant steun in uw uitspraak van 8 augustus 2006 (JV 2006, 362), zulks ten onrechte. Het in het hogerberoepsschrift vetgedrukte gedeelte van de geciteerde rechtsoverweging geeft een conclusie weer ten aanzien van de onderliggende stukken met betrekking tot de bronnen waarop bepaalde bevindingen, opgenomen in een specifiek ambtsbericht, zijn gebaseerd. Uit die overweging kan niet a contrario worden afgeleid dat als sprake zou zijn van één bron ten aanzien van diverse bevindingen, twijfel aan de juistheid van één van die bevindingen ook noodzakelijkerwijs doorwerkt naar de andere bevindingen.

Overigens is de staatssecretaris van mening dat door de heer [] – in tegenstelling tot wat in het hogerberoepsschrift wordt gesteld – geen concrete aanknopingspunten zijn aangevoerd voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 25 juni 2004. Kortheidshalve zij verwezen naar hetgeen dienaangaande namens de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon in eerste instantie is aangevoerd.

De tweede grief strekt kennelijk ten betoge dat de rechtbank in strijd heeft gehandeld met het motiveringsbeginsel door "appellants beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel zijn aangevoerd aan de juistheid en volledigheid van de bevinding dat appellant zich als arts persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan marteling" zonder motivering te passeren.

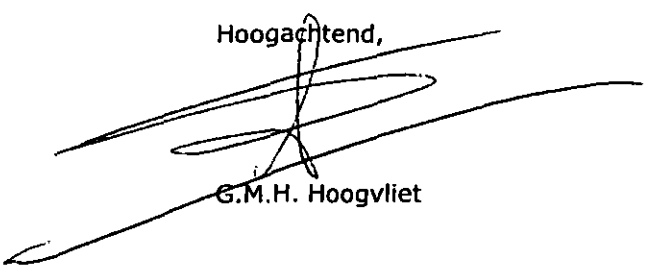
In de eerste plaats zij dienaangaande opgemerkt dat de rechtbank wel degelijk op door appellant aangevoerde tegenwerpingen is ingegaan. De stelling dat de rechtbank appellants beroepsgronden waarin concrete aanknopingspunten voor twijfel zijn aangevoerd zonder motivering zou hebben gepasseerd is derhalve in haar algemeenheid onjuist.

Evenmin kan worden gesteld dat de rechtbank in haar uitvoerige uitspraak onvoldoende inzicht zou hebben gegeven in de aan haar beslissing ten grondslag liggende redenering. De door appellant in de onderdelen 6-10 van de toelichting op de tweede grief naar voren gebrachte stellingen zijn niet aan te merken als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van de mededeling in het ambtsbericht van 25 juni 2004 dat uit onderzoek is gebleken dat appellant ook aan martelingen heeft deelgenomen. Ook in dit opzicht wordt korthedshalve verwezen naar hetgeen in eerste instantie naar voren is gebracht.

Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank op goede gronden heeft overwogen, als weergegeven in de rov's VIII.14 en VIII.15.

Een kopie van deze brief zend ik aan de gemachtigde van de heer mevrouw
mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam.

Hoogachtend,

G.M.H. Hoogvliet